AKBABA

«İçişleri Bakanı Sahir Kurutluoğlu eşkiya avından döndü» (Gazeteler)

— Kekliği düz ovada avlarım !



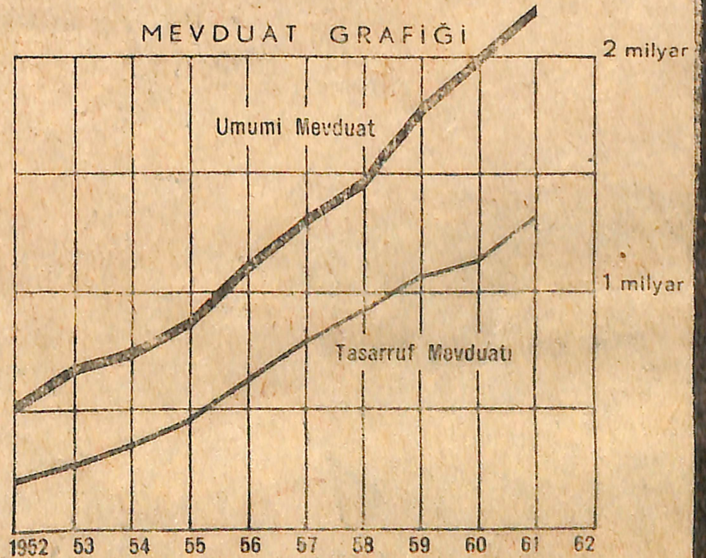
Güven

nasıl ölçülür?



Bir bankaya emanet edilen tasarrufların tutarı, o bankaya karşı gösterilen güvenin en kat'i delilidir. Türkiye İş Bankası, halkımızın en fazla güvendiği Bankadır. Çünkü, en fazla tasarruf mevduatı Türkiye İş Bankasındadır.

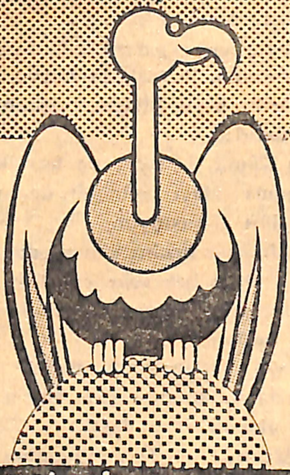
SİZ DE İş Bankasına güvenenlerin arasına katılınız. Tasarruflarınızı İş Bankasına yatırmakla, paranızı hem emniyet altına alır... hem de en iyi şekilde değerlendirirsiniz.



TÜRKİYE  BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Akbaba



SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :
Adnan Veli, Orhan Kemal, Rıfat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 2 — Sayı : 55
16 Ağustos 1962
YIL : 40

※

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Hızır Aleyhisselâm!

OSMANLI aydınının dilinde «avamfiriplik» en çok kullanılan karma kelimeydi. O, yokluk ve karanlık içinde bıraktığı «avam» ı, yüz yıllar boyu, sadece horlamıştır.

Saray, yalı, konak dışında kalan her vatandaş, Osmanlı aydını için «avam» dı.

O günle bugün arasında yalnız kelime farkı var: Dünün «avam» ı, bugünün «halk» ıdır!

Eski yazar, avamdan yana görünene inanmamış, duygu ve düşünceyi sokağa indirenlere «avamfirip» demişti. Tıpkı halktan yana görünen ikbal vurguncusuna şimdi «halk avcısı» dediğimiz gibi...

Demokrasinin soysuzlaştırdığı «halkçılık» ı, Atatürk ilkesi «halkçılık» la bir tutamayız. Birincisi halkı sevmektir, ikincisi halkı sömürmek!

Biz, 1946 danberi, halkçılığı, yalnız halkı sömürmek anlamına aldık.

Orman yağmasına, kara çarşafa, yobaz okuluna göz yuman politika, yalnız halk sömürücüsüdür. Demokrasi oyucuları, halk sevgisini, Atatürk'ün Halk Partisine bile unutturdular!

Tam Osmanlıca avamfiripliğin yepyeni bir örneğini kim verdi biliyor musunuz?.. Gelişine, dünya görmüş bir idare adamına kavuşuyoruz diye o kadar sevindiğimiz İstanbul Valisi!

Siz de, gazetelerde resmini görmüş, hikâyesini okumuşsunuzdur elbet. Sayın Niyazi Akı, arabasiyle giderken, yolda, şu adım başında hepimizin rastladığı, iki perişan köylü görmüş... Anlaşılan, halk içinde dolaşmayı valilik şânına yakıştıramıyan Niyazi Beyefendi, İstanbul şehr-i şehirinde böyle iki hırpaninin bulunuşuna pek şaşmış, pek acınmış olacak ki, hemen otomobilini durdurmuş, iki köy delikanlısını Cadillac'ına almış, Vilâyete getirmiş ve bir telefonla onları çöpçü kadrosuna yerleştirmiş!

Siz söyleyiniz: İş mi bu?.. Hayır!.. Marifet mi bu?.. Hayır!.. Valilik mi bu?.. Hayır, hayır, hayır!

İstanbul'da işsiz iki tane midir? Değil! Yirmi iki tane midir? Değil! İkiyüz yirmi iki tane, hattâ iki bin ikiyüz yirmi iki tane midir?.. Yine değil!

E, öyleyse, yol boyunda nasılsa gözüne ilişiveren iki işsizi Cadillac'ına bindirip Hızır Aleyhisselâm cakası satmaya ne lüzum var?..

Buna sadece, avamfiriplik, sadece halk avcılığı derler.

Eğer iki işsize, birer süpürge, birer faraş vermekle işsizlik sona erecekse, hiç durmasınlar, iki eve birer bardak su göndererek İstanbul'un susuzluk dâvasını da hallediversinler... Hattâ, artık kollara, bacaklara filit sıkmadan oturulmaz hale gelen karşıyaka bahçelerinde, lûtfen iki sivrisinek avlayarak vatandaşları bu hava filolarının pike hücumundan da kurtarıversinler!

İki yıl Amerika'da kalmış, birkaç Avrupa şehri görmüş, yabancı diller bilen, aydın bir valiye kavuşuyoruz diye sevinmiştik... Gele gele, sakalsız, cübbesiz bir çağdaş Hızır geldi...

Yok, yok, sihirli asâsiyle omuzuna dokununca çobanı şehzade yapan, çocukluğumuzun masallarındaki Hızır bundan çok sevimliydi elbet!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kabahat kimin?

Hiç düşündünüz mü: Bizde hürriyet neler olmadı ki?.. Ben size şimdi hatırıma gelenleri sayayım:

On Temmuzda Niyazi Beyin burma bıyığı oldu!.. Mahmud Şevket Paşa'nın süpürge sakalı oldu!.. Resne dağlarının geyiği oldu!.. Bekir Ağa bölüğü oldu!.. Babıâli Baskını oldu!.. Otuz Bir Mart oldu!.. Sıkıyönetim oldu!.. İstiklâl Mahkemesi oldu!.. Darağacı oldu!.. Demokrasi oldu!.. Nihayet Yassıada oldu!

E, insaf edin: Bu kadar şey olduktan sonra, şimdi bir de Beyazıt Meydanında plân mı olsun?..



Dayan başarırsın!

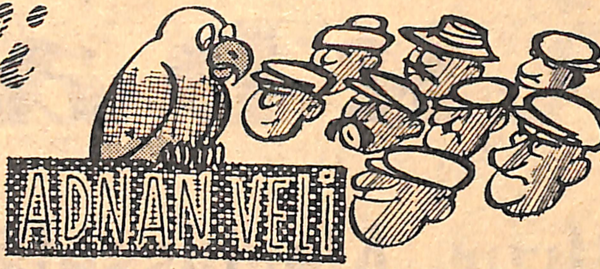
BİR DÜZELTME

Geçen sayımızın baş sayfasındaki karikatürde iki kelime yer değiştirmiştir: Doğrusu «Batı, Doğu» olacak.

Bu yanlışlar oluyor.. Ne zaman mı olmıyacak?. Sekreter arkadaşımız, musahhih arkadaşımız, mürettip arkadaşımız, sayfaları bağlayan arkadaşımız da bu işin benim gibi sevdalısı olunca!

Y. Z. O.

Yedi Kandilli SÜREYYA



O GÜN Petekler köyüne, Partinin araştırma âmirlerinden Ziya beyin geleceği duyulmuştu. Ziya beyi köydekilerin hemen hepsi tanırdı. Ağırcalı kasabasında muhtarlık yaptığı sıralarda ona, Ziya efendi derlerdi. Ama, politikada iyice ilerledikten, Ankara'ya da iki sefer gidip geldikten sonra, Ziya efendiyi partinin, araştırma bölge âmiri yapmışlardı. O da böylelikle muhtarlığı bırakıp, efendilikten beyliğe yükselmiş, bunu herkese duyurmak için de, vilâyette bir kutu kartvizit bastırmıştı. Her gittiği yerde kartvizitini çıkarıp gösteriyor, köylere uğradığı vakit, kahvedeki masaların üstüne birer tane kart bırakıyordu.

Ziya beyin köye gelip de yurttaşlarla konuşma yapacağını duyanlar, Yalabık Çeşmesi'nin yanındaki söğüt ağacının dibine, üstü örtülü bir masa ile onbeş yirmi tane kadar hasır iskemle koymuşlardı. Karşılayıcılardan Benzinci Zeynel, Harun'un kahvesine haber gönderip, hoparlörü biraz daha açmalarını istedi. Yalabık çeşmesinin yalağından taşan su, hasır iskemlelerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Zeynel, bir hasır iskemle çekip oturacağı sırada, Bektaş'ların ahır çitinin köşesinden, yeşil cip çıkıverdi, sallana sarsıla, iri söğüde doğru yaklaştı.

Karşılayıcılar yirmi kişi kadardı. İçlerinde kadınlar da vardı. Ama onlar biraz geride duruyorlardı. Zeynel, etrafına bakındı:

— Hele düzelin şöyle biraz, dedi.

Demiryolu Bekçisi Dörtteker Ahmet, sıranın başına geçti. Yeşil cip ağacın dibine gelince durdu. Karşılayıcılar kendilerine çeki düzen verirlerken cipin açılan kapısında, başındaki kasketi geriye itmiş, kucağında çıkını ile, Ziya bey göründü:

— Esselâmün aleyküm argadaşlar, dedi.

Hep bir ağızdan cevap verdiler:

— Ve aleykümüsselâm.. Sefa gelmişin..

Ziya bey, elinden çıkınını bırakmadan kalabalığa doğru yürüdü:

— Merhabayın Zeynel.. Sen sıskalanmışın biraz len.. Sevdalık mı çekiyon?.. Az sokul bakıyım Memet.. Beyinin elini bi kez öpmen mi?..

— Öperim beyim, hoş gelmişin..

Bölge araştırma âmiri, her birinin ayrı ayrı elini sıkıp hatırını sorduktan sonra, masanın yanındaki iskemlelerden birini çekip oturdu:

— Eeeee, siz de oturun bakalım argadaşlar, dedi.. Oturun da şöyle azcık yârenlik idelim.. Zeynel, sen di bakıyım, işler nasıl bu sıra?..

— Durgun, beyim.. Bizim işimiz, fırıncılık gibi bir iş olmasıynan, gene de durgun..

— Ekin nasıl bu yanlarda?..

— O da pek güldürmedi..

— Davardan yana telef çok mu?..

— Çoook..

— Panga, borçtan yana sıkıştırıyor mu?..

— Hem de nasıl?..

— Hadi bana bi gayfe söyleyin bakalım.. Sapsız fincanınan bektaşi işi ossun..

Demiryolu Bekçisi Dörtteker Ahmet, Kahveye doğru seğirtti. Kalabalığın arasından Seyit Mehmet Taşbasamak, ezile büzüle:

— Bir şey soram mı Ziya efendi, gusura galma, dedi..

Ziya beyin yüzü biraz gerildi, kaşları çatıldı:

— Beri bak, dedi, senin adın neydi?..

— Seyit Mehmet..

— Seyit Memet, diyne beni.. Ben esgiden Ziya efendiydim, şincik Ziya bey oldum.. Beyler esas iki cins olur.. Birincisi ana garnındayken de beydir.. İkincisi de sonradan bey olmadır.. Sonradan bey olanlar, melmekete çok böyük ve azamî hizmet ittikleri için bey olmuşlardır. Ben ikinci beylerdenim. Bana Ziya efendi dime de, adımı doğrusuyunan çığır..

— Gusura galma Ziya beyim.. Ellerinden öperim, bir cehellik ittim, bir daha da itmem..

— Yoooo, ağnamadın.. Sana bi gızmışlığım yok.. Ben bu partinin sâyesinde bey olduğumdan kelli, belkim bunu sen işitmedin.. Esas hepimiz «imtiyazsız, sınıfsız, gaynaşmış bir küpteyiz».. Velâkin melmekete hizmet idenler, azcık bu küpün dışına çıkmıya, hiçbir vicdan ses idemez!

O sırada, ara yerden, ince cırlak bir ses duyuldu:

— Memleketin hakikî efendisi, siz köylü kardeşlerimsiniz..

Herkes şaşırmıştı. Ziya bey kıs kıs gülmiye başladı. Bunu kimin söylediğini hiçbiri kestirememişti. Hepsi birbirinin yüzüne bakıyordu. Ziya bey gülerek anlattı:

— Neye şaştınız bu işe?.. dedi.

Sonra, masanın yanına, yere bıraktığı çıkına uzanıp, bunu masanın üstüne koydu, çıkının düğümlerini çözmiye başladı. Bir yandan da anlatıyordu:

— Argadaşlar, melmekete hizmet iderkene insan çok yoruluyor. Vallaha hepimizin kemikleri sızı içerisinde.. Cipinen de olsa, zabahtan ağşeme gader tıngır tıngır yörümek, üstelik her köşe gelincek de, her bir köylü vatandaşıma ayrı ayrı dert ağnatmak, onun derdini diynemek, golay iş değel.. Bu meşakkatliği nazarı iftihara alan partimiz, memleketin herbir yanına birer dene papahan guşu göndermeyi münasip görmüştür.

Bunları anlatırken, masanın üstündeki çıkının da düğümlerini çözdü Örtünün altından bir kafes çıktı. Kafesin içinde, sarı yeşil tüylü bir papağan, fıldır fıldır etrafına bakınıyordu. Köylüler de merakla masanın etrafına çepe çevre dizildiler. Ziya bey ellerini birbirine çırparak, ıslık çaldı. Papağan tekrar konuştu:

— Memleketin hakikî efendisi siz köylü kardeşlerimsiniz..

Ziya bey gevre kgevrek gülerken köylüler, şaşkın bakışlarla hayvanı süzüyorlardı. Seyit Mehmet, yanındakini dürttü:

— Len Kâmil, bi sefer de burıya bir meppus adayı geldiydi de, o da ayni lâfı gonuştuydu.

— O lâfı, esas benim babam duymuşmuş... Otuz beş sene evvelisi..

Papağan, gene ağzını açarak konuşmıya başladı:

— Sevgili yurttaşlarım, memleketin hızla kalkınması için kemerlerimizi sıkmak zorundayız..

Seyit Mehmet, eliyle pantalonunu şöyle bir yokladıktan sonra:

— Ziya beyim, dedi, gusura galma emme, benim esas kemerim de yok.

— Ne dakıyon beline?..

— Bakır telinen dutturuyom pantulu...

Ziya beyin kaşları tekrar çatıldı:

— İtliğin bi lüzomu yok.. Bakır teli sıksana..

— Ziyade sıkıncana, etimi kesiyor.

— Kessin varsın.. Melmeket için çok mu?..

Sapsız fincanla Ziya beye kahve getiren Demiryol bekçisi Dörtteker Ahmet, küçük tepsiyi masanın üzerine bıraktı:

— Ziya beyim, dedi, bu papahan gusuna bunu bir öğreten var mı, yoğsam gendi fikriyinen mi gonuşuyor?..

— Helbette gendi fikriyinen.. Sen papahanı ne sanıyon?.. Şu güççük gafasının içi, silme akıl fikir dolu..

— Bu papahan guşu hangi partiden?..

— Bizim partiden... Emme partisi farkitmez.. Hangi partiye istese, gider.

Papağan tekrar konuştu:

— Memleketimizde, Anayasa nizamı içinde insan hak ve hürriyetleri tam mânâsıyla gerçekleşmiştir!

Köylüler gene birbirlerine bakıştılar. Bu sözün mânasını anlamamışa benziyorlardı. Ziya bey anlattı:

— Yaniya, candırma, Anayasa'nın haricinde adam döğemez diymeye getiriyor..

Dörtteker Ahmet atıldı:

— Kel Bekir'in sığırtmacını, dün ağşem candırma dayaktan bitirdi..

— Dövdü mü?..

— Hem de nem döğmek..

— Eğerkim döğdüyse, Anayasayınan dövmüştür. Anayasa'nın haricinde gatiyen dövemez..

Papağanın çenesi açılmıştı, boyuna konuşuyordu:

— Sana dar gelmiyecek makberi kimler kazsın?..

Ziya bey ilâve etti:

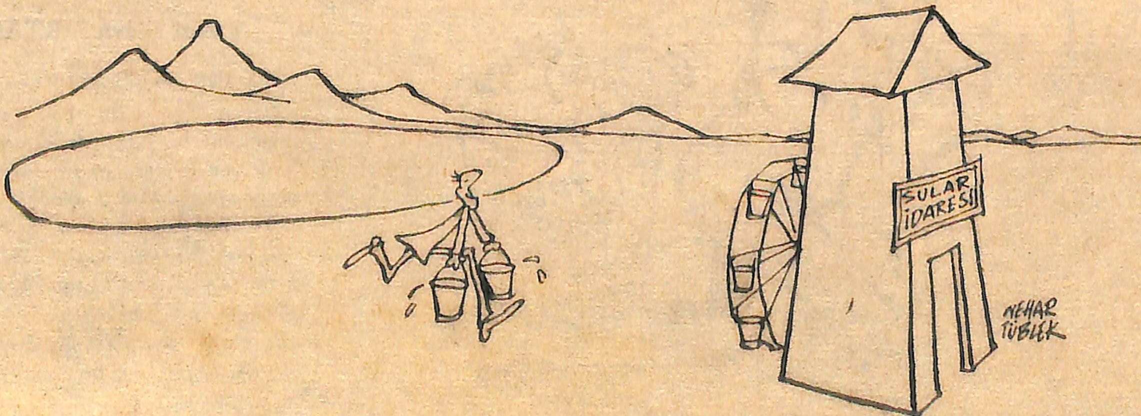
— Bak ne akıllı guş.. Yaniya diyor ki «Sen o gader böyüksün ki, seni içine alacak mezarı kime gazdıralım?.. diyor..

— Bunu kime deyor, Ziya beyim?..

— Sana, bana, hepimize.. Şerefle ölmesini bilenlere diyor..

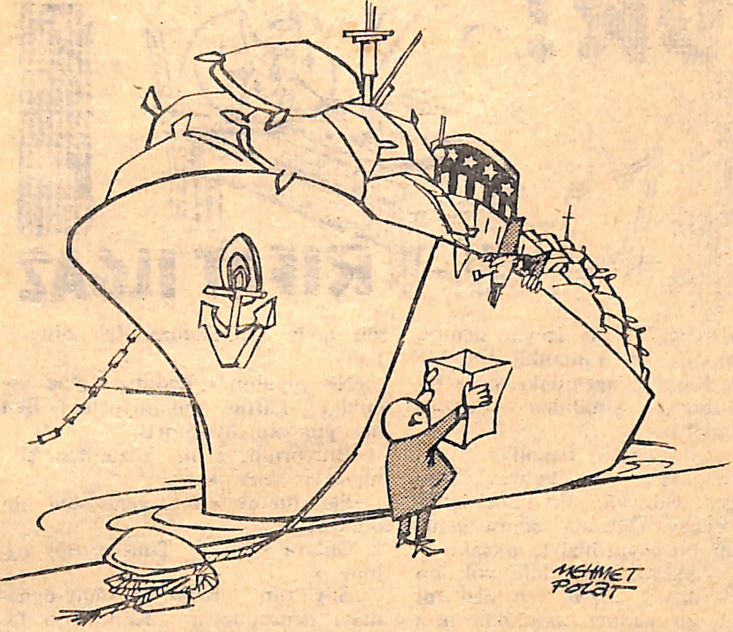
— Bizim mezarları burada Topal İmamın damadı Ramiz gazıyor.. Eni boyu da dar gelmeyor.. Cenaze tıpatıp içine oturuyor..

Sular İdaresi Sapanca gölünden su getirtecek.. (Gazeteler)



«Taşıma su ile dönen değirmen!»

Amerikadan gelen buğdayı boşaltacak yer bulunamadı. (Gazeteler)



YAZISIZ

— Beri bak.. Sen fazla gevezeleniyon.. Hayvandan eyi bilecek değelsin ya..

— Peki beyim.. Bir şey dimedik..

Papağan gene konuştu:

— Memleketin efendisi.. Memleketin efendisi...

Seyit Mehmet atıldı:

— Hep ayni lâfı deyor, beyim...

— Eyi ya.. Memleketin efendisisin deyor sana, eşşoğlu eşek.. Efendiliği beyenemedin mi it?..

Sonra papağana döndü.. Ellerini birbirine çarparak, gene ıslık çaldı:

— Melmeketin galkınması için ne düşünüyon, papahan guşu?..

Hayvan, gagasını bir iki defa açıp kapadıktan sonra konuştu:

— Köyünüze altın akıtcem çelik
boru̇dan,
Yedi kandilli Süreyyayı uzatcem oradan..

Seyit Mehmet gülmiye başladı. Ziya bey içerledi:

— Ne gülüyon len?.. dedi..

— Beyim, vallaha gusura galma.. Bundan öncesi de birçok adaylar bizim köye gelip de hep altın akıtcez didiler.. Emme seçimden sonra da bize hep iki gandilli Süreyyayı uzattılar.. Bu Süreyya didiklerinin gandilleri tastamam yedi mi?..

— Yedi...

— Öyleysem bunun gandillerinin ikisi önde, beşi de arkada... Çünküm biz hep iki gandilliyi gördük. Vallaha sana bi şey diyem mi Ziya beyim?..

— Di bakam...

— Biz bir daha seçime bu hayvanı seçcez...

— Niden len?..

— Çünküm, meppus adayının tüm didiklerini, bu papahan guşu aynen söylüyor.. Bu lâfları diynemiye, adam başına ayda beş bin gayime aylık virmektense, seçeriz bir papahan guşunu, dört sene durmadan gonuşur...

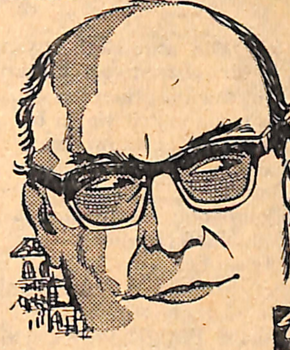
Öteki köylüler gülüşmiye başlamışlardı. Ziya bey enikonu sinirlenmişti:

— Vay gomilis vaaay!.. Millî menfaatları ayaklar altına alan gomilis vaaaay!.. Ben şincik sana gostetirim millî masariften gaçmayı... Anayasa dayağını bir ye de, ağnarsın..

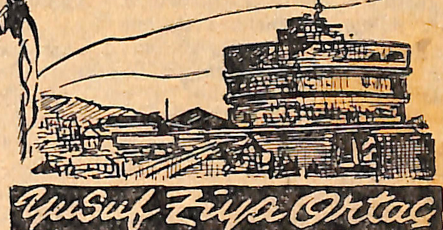
Yerinden kalktığı gibi papağan kafesine yapıştı. Hızlı adımlarla köyür ucundaki jandarma karakoluna doğru yürümiye başladı.

Adnan VELİ

Göz ucu ile



ROMA



Yusuf Ziya Ortaç

Roma yolunda

Bizi grevden kaçıran Fransız uçağı, ikindi üstü Roma hava alanına indi. Yine melekler gibi dolaştık göklerde: Yemeden, içmeden dersem pek yalan olmaz!..

Uçak meydanı güneşle yaldızlanmış, pırıl pırıl... Çatık kaş yok. Şüpheli göz yok. Palaska yok. Tabanca yok... Ne mi var?.. Yalnız güler yüz!

Salonda, bütün Roma otellerinin adını ve fiatını duvardaki büyük tablo turistlere haber veriyor: Bizim para ile tek yatak, en, en, en ucuz, yüz lira... Ama o kadar ucuzunda da yer bulamazsınız!

Günlerden pazardı. Hani şu bizdeki, biz yoksul Türkiye'deki kayıtsız, şartsız tatil günü... Ama, Roma hava alanındaki para değiştirme gişesi, iki terbiyeli memurla turistlerin emrindeydi: elli dolar bozdurdum, bir kuruş aldanmadan!

Size birşey söyleyim mi?.. Otobüs, otomobilden daha temiz, daha rahat ve çok daha ucuz elbet. Vişne rengi maroken koltuklara kurulduk... Bakıyorum, Roma'nın güzellikleri, zarif tablolarla arabayı sahiden süslemiş... Biletçinin sesi bir musiki... Her İtalyanın gırtlağında gizli bir mandolin var!

Kavgasız, gürültüsüz, sarsıntısız, yemyeşil bir bahar cenneti içinde gidiyoruz: Filiz yeşilinden çayır yeşiline, çınar yeşilinden, defne yeşiline kadar, en tatlı ve en acı, bütün yeşiller... İnsan, yol bitmese diyor.

Roma, yine her zamanki eski güzel: Güneşte yanmış bir esmer penbelik...

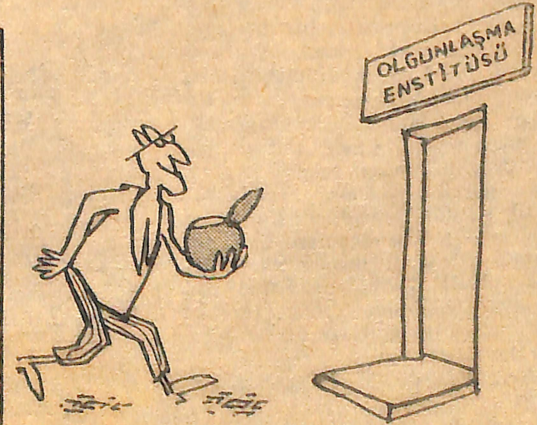
Otelimiz, Via Veneto'da... Pencereleri, büyük parkın bülbüllerini dinleyen güzel iki odamız var. Geceliği onbin liret. Bizim paramızla ikiyüz elli lira... Sakın iyimser bir hayale kapılmayınız, yemek içinde değil!

Sokağa çıkınca bir deneme yapmak geldi aklıma: Önceki gidişimde kaldığımız Eden Palas'a uğradım: Yarın akşam boşalacak iki odanın geceliği... Dostlar başından ırak, altıyüz elli lira!

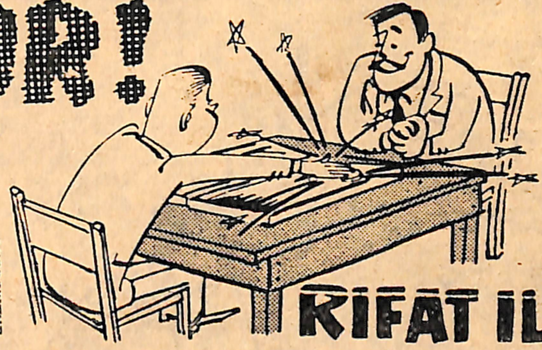
Sakın dargın bir sesle: «Ne pahalı, ne pahalı, ne pahalı» demeyiniz... Evet, Avrupa biraz pahalı, ama bizim kazancımız da çok az. Hele paramız. çok, çok, çok ucuz!







PULLARI YAVAŞ VUR!



RIFAT ILGAZ

ÜNİVERSİTEYE yazılmıştık o yıllarda. Liselerde sürttüğüm arkadaşlarla bir kafadarlar gurubu çıkıvermişti ortaya. Birlikte dolaşıyor, birlikte sinemaya gidiyor, birlikte geceler düzenli yorduk. Bir eksiğimiz kalmıştı: Temiz bir kahve...

Her üniversiteli gibi bizim de damgamızı basacağımız kahvemiz olmalıydı. Orada buluşmalı, orada buluşup konuşmalı, kız dalgalarımızı orada anlatmalı, maç tartışmalarımızı orada yapmalı, eh arasıra da tavla, kaptıkaçtı, profa oynayıp vakit öldürmeliydik. Kırdığımız zaman kitaplarımızı koyacak, buluşmak için haber bırakacak, dara geldiğimiz zaman garsonundan bir beşlik kesebilecek yerimiz, yurdumuz, kahvemiz olmalı idi. Şöyle temiz bir kahvecik.

Bir gün Beyazıt'ın arka sokaklarında dolaşırken aradığım kahveyi buluvermiştim. Tek başıma idim o gün... Geçtim ocağa yakın bir yere, incelemeye başladım. Pire gibi bir garsonu vardı, İsmail... Tanışma vesilesi olsun diye çayı getirince:

«Bir de gazete rica edeceğim!» dedim.

Şöyle masalara hızlıca bir göz attı, sanki bu altıncı gelişimmiş gibi:

«Bekliyeceksin!» dedi, «Şu emeklilerden burada gazete okumak biraz zor. Geçirdiler mi ellerine önce ölüm ilânlarından başlarlar, açık arttırmalara kadar... Başyazarları onlar bilir. İngilizci midir, Amerikancı mı... Kimden para alır, kimlere para verir sanki peşlerinde ajanları vardır bu emeklilerin...»

Şöyle bir göz gezdirdim masalara... Makamlarında kurulan genel müdürler gibi oturuyorlar, önemli bir meseleyi çözümlüyorlarmış gibi ciddî ciddî gazetelerini okuyorlardı. Birbirleriyle ne şakalaştıkları vardı, hattâ ne de konuştukları... Odacılarını çağırırlarmış gibi sesleniyorlardı garsona. Resmî bir ödev verirlermiş gibi de çaylarını, kahvelerini söylüyorlardı. Hele bir patronu vardı ki kahvenin, bu emeklilerden de beterdi. Ocağa yakın bir masada oturuyor, fıldır fıldır dikizliyordu gireni çıkanı. Devamlı bir kontrol altında idi İsmail. Birinin yanında fazlaca dikildi mi, sesleniyordu:

«Gel, İsmail, şu çuhayı düzelt!»

«İsmail şu markaları say!»

«Şu sandalyeleri masanın altına sür!»

Kahveyi incelemem iki saat kadar sürmüştü. Arkadaşlara şu raporu vermiştim aşağı yukarı:

«Güzel bir kahve yeri, yöresi tam bize göre.. Kutu gibi. Bir garsonu var ki çok şeker çocuk. Patronu Nemrut mu Nemrut. Hemen hemen bütün müşterileri emeklilerden. En azdan genel müdürlükten ayrılmaya benziyorlar... Çayı, kahvesi içilir... Kâğıdı, tavlası temiz.»

Bir görelim dediler, arkadaşlar. Gittik gördük, bayıldılar. Emekliler onları da sinirlendirmişti. Daha ilk günden tavla turnuvalarına başladık. Bizim grup, kâğıttan çok tavlaya düşkündü. Sekiz, on kişi idik, taşra memurları kadar bilirdik bu oyunu.

«Tamam!» dedik, «Kahvemizi bulduk!..»

Yağmurlu bir gündü... Arkadaşlar tavlaya dalmışlardı. İki kişi oynuyordu ama bütün eller tavlanın içinde idi. Ben gazeteleri boş buldukça bir göz atıyor, bırakıyordum. Bir ara emeklilerden birinin kalkıp patrona sinirli sinirli bir şeyler anlattığını gördüm. İster istemez kulak kabarttım konuşmalarına. Jandarma kumandanlığından emekli olduğunu kısa zamanda öğrendiğim Nahit Ergüder:

«Olmaz!» diyordu, «Bu kadarı da kepazelik... Biz de oynuyoruz bu oyunu ama, pulları böyle çat çat vurmuyoruz. Bir de üniversiteli olacaklar... Biraz düşünce lâzım, saygı lâzım!»

Patron Şevki Efendi ezilip büzülüyordu:

«Ne yapayım beyefendi!» diyordu, «Müşteri! Hem de bunlar üniversiteli... Nasıl söyleyim?.. Pulları fazla vurmayın diyemem ki... Ya kızıp ağızlarını bozarlarsa?»

«Yalnız pulları mı canım?.. İnsan bağıra bağıra mı konuşur böyle? Bütün gün maç çekişmesi... Ulan Fenerbahçe yense ne olur, yenilse ne olur?...»

Komutan emeklisi sesinin perdesini gittikçe arttırıyordu. Şevki Efendi ister istemez:

«Çok rica ederim!» dedi, «Susun beyefendi, ben söylerim onlara. Siz müşterih olun!»

Emekli komutan, patrondan söz alınca biraz yatışır gibi olmuştu. Geçti masasına.

«Arkadaşlar!» dedim, «Yavaş olun, ne olur. Galiba bizden şikâyetçi var. Pulları da yavaş vurun biraz!»

Çeki düzen verir gibi oldular kendilerine ama, ne de olsa oyunun heyecaniyle coşuyorlar, «Çattt!» yapıştırıyorlardı pulları! Sonra zarın üstüne ağıza alınmıyacak küfürler... Her küfürde emekliler, gazetelerinden başlarını kaldırıp ters ters bakıyorlardı çocuklara...

Ertesi gün maç vardı, bizimkilerin çoğu stadı boylamıştı. Bu dalgadan fazla çakmazdım, girdim bizim kahveye, bir çay içeyim dedim. Her masada her zamanki gibi bir emekli. Kapının ağzındaki masa bile tutulmuştu şimdiden... Çektim bir sandalye:

«Bir çay!» dedim İsmail'e.

«Batıracaklar bu kahveyi Tuncer bey!» dedi, «Sabahtanberi içtikleri tek çay. Öğleden sonra gelirler, hep bu çayın hızıyle akşamı ederler... Akşam çayı bile yok bu moruklarda... Ulan hep bizi mi buluyor bu canına okuduklarımın herifleri... Bütün gün elli markayı zor buluyor, marka başına çalışıyorum bu namussuz yerde!»

«Canım!» dedim, «Biz de memnun muyuz bunlardan! Bizi, bir kolumuzdan tutup atmadıkları kalıyor. Boyunduruğa bakarlar gibi bakıyorlar suratımıza!»

Ertesi gün bizimkiler, tavla oynarken bir emekli fırladı yerinden:

«Ayıp be!» diye bağırdı, «Saygı diye birşey vardır. Nedir bu bütün gün çat! çat!»

En sinirlimiz olan Sedat patlamıştı en sonunda:

«Ne yapalım!» dedi, «Tavla bu! İster istemez pulların sesi çıkıyor. Ölelim mi yâni?»

Kahve biraz tenhalaşınca patron beni çağırdı masasına:

«Buyur!» dedi, «Şöyle geç! Bak, İsmail, bize iki çay getir, yeni demden!»

«Aman Şevki Efendi!» dedim, «Bütün gün, içtiğimiz çay, mersi!»

«İç canım, bir tane de benden iç. Bak Tuncer, evlâdım. Sen benim oğlum yerindesin. Senden gizlim, kapaklım yok! Bu adamlar sizin tavla oynamanıza ifrit oluyorlar!»

«Ne yapalım?» dedim, «Genç çocuklar... Lâftan anlamıyorlar! Ben her gün söylüyorum!»

«Biliyorum, senin sözünden çıkmıyorlar ama...»

«Sen merak etme, gene söylerim onlara!...»

«Onlara söyle ki Tuncer Bey oğlum...»

«Söylerim... Biraz da kâğıt oynamayı denesinler... Kaptıkaçtı falan... Bu tavla çok gürültülü oluyor. Ha! Ne dersin?»

«Yok, onu demek istemiyorum. Siz gene tavla oynayın!»

«Evet, evet... Kâğıtlar çabuk eskiyor. Tavla daha hesaplı değil mi?»

«Sen arkadaşlarına söyle ki...»

«Söylerim, söylerim, hiç merak etme sen!»

«Bundan sonra pulları...»

«Fazla vurmazlar, peki, peki!..»

«Yok, hayır onu demek istemiyorum. Bundan sonra pulları biraz daha hızlı vursunlar!...»

«Hızlı mı vursunlar?»

«Çok rica ederim, Tuncer Bey oğlum, daha hızlı vursunlar lûtfen...»

«Neden hızlı vursunlar?.. Anlayamadım?»

«Sen benim evlâdım yerindesin. Ben iki aydır zarar ediyorum bu kahveden... Nerede ise İsmail de bırakıp gidecek... Bütün gün elli markayı zor buluyor. Bu emeklilerden illâllah!... Masaya Gülcemal vapuru gibi bir demirlediler mi sökebilirsen sök! Senden ricam... Tam sekiz tane yeni tavlam var. Sekizini de açın, oynayın! Parti marti istemez... Caylar, kahveler de benden! Anladın mı Tuncer Bey oğlum! Vurun pulları, kırılırsa kırılsın! İstediğiniz gibi konuşun, küfür edin yüksek perdeden! Bu Şark Kahvesi, benim değil, sizin bundan sonra!»

«Haaa, öyle miii!» dedim, «Sen hiç merak etme... Bizim grup sekiz, on kişilik ama, yarın en azından otuz kişi buradayız! Gerisini sen bize bırak!»

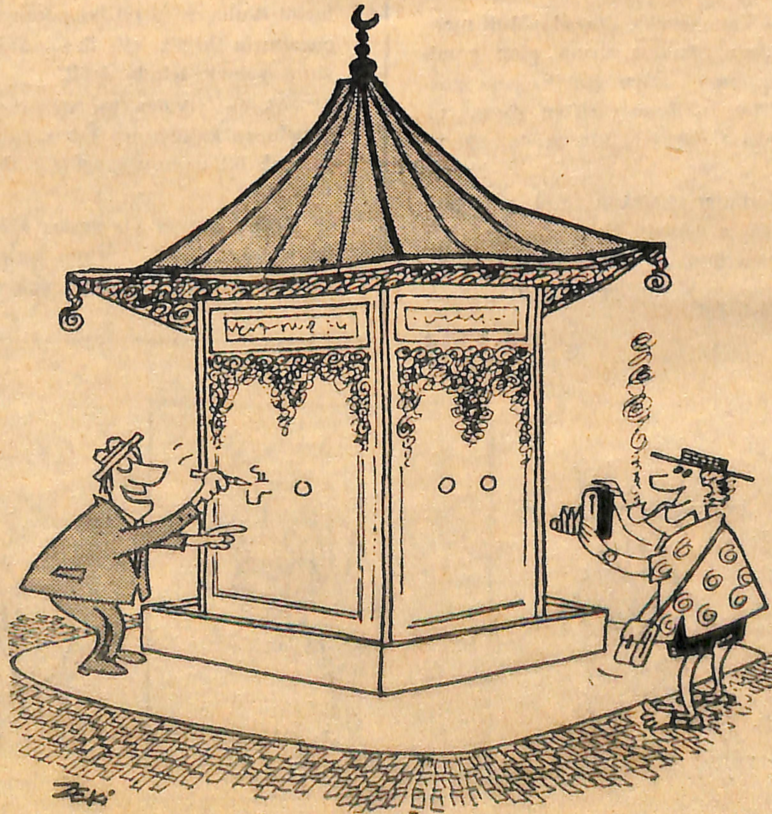
Ertesi sabah tam kadro başladık işe. Emekliler neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Tam sekiz tezgâh şakır şakır çalışıyor, pullar çat çat iniyordu tavlaya! Çocuklarda küfürün bini bir paraya... Bütün başlar tavlaların içinde. Kimse ilgilenmiyordu emeklilerle... İsmail boyuna servis yapıyor, çifter çifter çayları sürüyordu önümüze!..

Gazetesini fırlatan dar atıyordu kendini dışarıya...

Zavallı ihtiyarcıklar bir hafta zor dayanabildiler. Şark Kahvesinin sürümü iki ay demeden elli markadan, beşyüz markaya yükseldi.

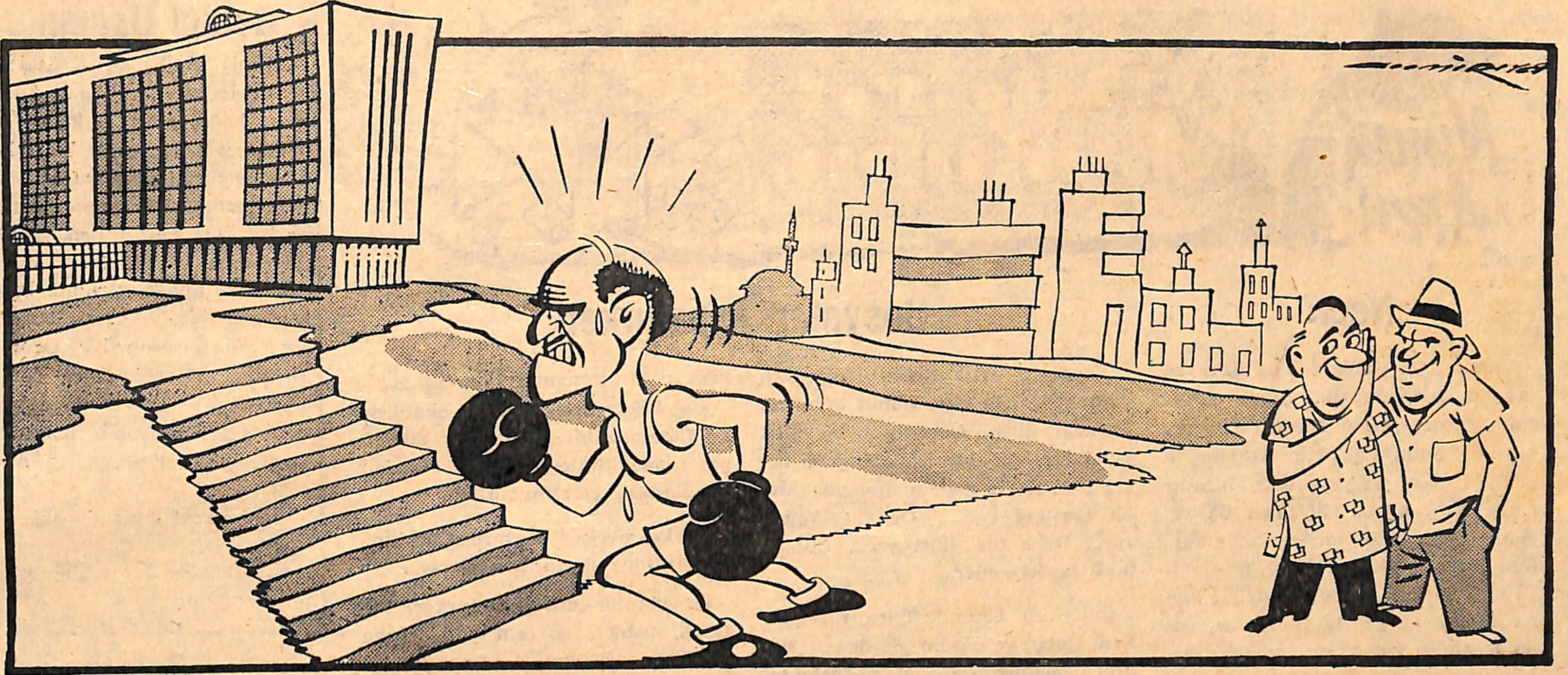
Üniversiteyi işte bu kahvede bitirdim. Şevki Efendi gitti, yerine oğlu geldi ama ne ben Şark Kahvesini unuttum, ne Şark Kahvesi beni... Param bu kahvede geçmez benim. Ocaktan içerim çayı, kahveyi!

Çeşmelerin musluklarını çalıyorlar. (Gazeteler)



— Bir dakika bay turist. Şunlara birer musluk çizeyim de...

Yapı ruhsatı almak için aylarca bekleyen vatandaşlarla belediye memurları arasında kavgalar, döğüşler oluyor. (Gazeteler)



— Ev yaptıracak ta ruhsat almıya gidiyor!



Sevgili dinleyiciler!.. Burası Akbaba Radyo Yayın Postaları!.. 401 metre uzun dalgadan Ankara, 104 metre kısa dalgadan İstanbul radyosu!..

Aziz okuyucular, muhterem dinleyenler, programımıza hoş geldiniz, neş'e ve mutluluk getirdiniz. Mikrofonumuzu şereflendiren siyaset sahnesi yıldızlarının da memlekete bir damla neş'e, bir damla mutluluk getirmesi dileği ile bugünkü özel programımızı açıyoruz!..

İlk önce Karadeniz dolaylarından bir halk türküsü dinleyeceksiniz. Sevimli kemençeci, güçlü ses ve söz yıldızı, tabii senatör Ahmet Yıldız karşınızda:

Kemençemun kenaru
Örlüktendur örlükten.
Ne toydim, ne usandim
Ha bu senatörlükten!

Ciresunda kayıklar,
Kizlar finduk ayıklar.
Ahmet Yilduz her gece
Senatoyu sayiklar!..

Hoyyyy denuz, karadenuz!..

Stüdyomuzun ikinci solisti, Danıştay tarafından geçen hafta verilen bir kararla gayrimeşru Rektörlüğü tescil ve ilân olunan İstanbul Üniversitesi ses yıldızlarından Ord. Prof. Rektör Sıddık Sami Onar:

Danıştaydan gelmiş bir özge karar,
Çekilsem bir türlü, kalsam bir türlü!
Ziya Konuralp'ta intikamım var,
Almasam bir türlü, alsam bir türlü!

Devrimden bu yana kesildi sesim,
Yalnız ilim kokar benim nefesim,
Siyaset gölünde vardı hevesim,
Dalmasam bir türlü, dalsam bir türlü!

Aziz dinleyiciler, sevgili okuyucular!.. Şimdi size çok kıymetli bir şark türküleri okuyucusu takdim edeceğiz. Diyarbakır aşiretlerinin sevilen ve tutulan er kişisi, Sağlık Bakanı Dr. Yusuf Azizoğlu huzurunuzda!..

Sabiha Deren'e selâm söyleyin,
Gönlü acıkmış mı, yoksa tok mudur?
Kenar kenar lâf atmasın bu yana,
Bir yiğide iki güzel çok mudur?!..

Maka Saboş, maka maka,
Derd-i dılemın gır maka. (*)

Bu haftaki son solistimiz Adalet Partisi eski Genel Sekreteri Şinasi Osma!.. O da size parti makamından palabürek bir şarkı okuyacak:

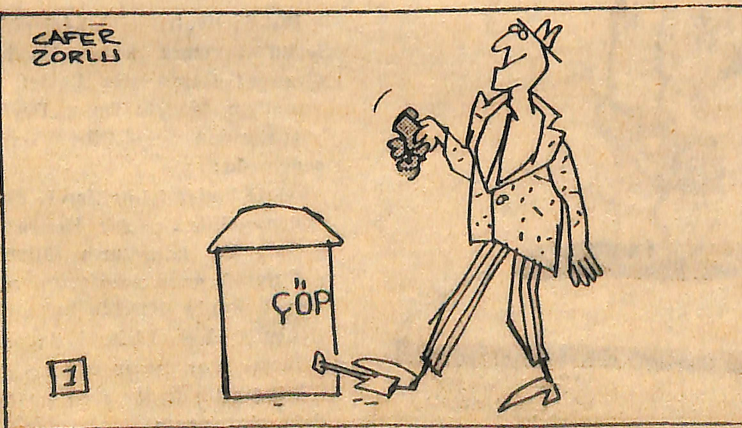
Demir kır at kayboldu, başka at bulamadık,
Yaya kaldık yollarda, bir kanat bulamadık!

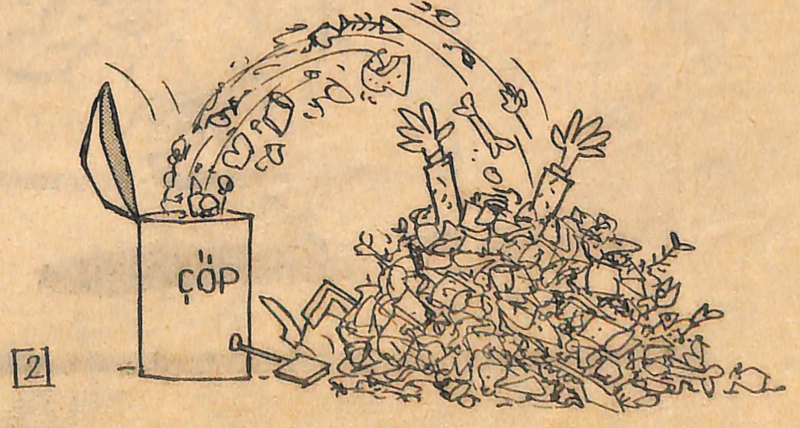
Parti coştu çağladı, kalbimizi dağladı,
İnönü'nün gönlünde bir şefkat bulamadık!

Daldık grup seline, düştük müfrit eline,
Demokrasi diline bir lûgat bulamadık!

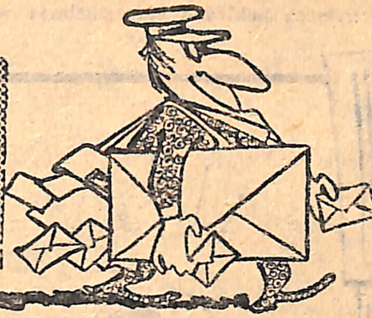
Gelecek programda tekrar buluşmak üzere iyi günler sevgili dinleyiciler!.. Hoşça kalınız!..

(*) Yapma Sabiha yapma yapma,
Gönlümün derdini çoğaltma!





YAZISIZ



Neci?

Varsa Siirt yoksa Siirt... Siirt'ten pek az bahsedilirdi... Şimdi geçilmiyor Siirt lâfından... Biraderimiz Koçero bunu sağladı... Reklâm acentam olsa, şef yapardım, biraderimiz Koçero'yu... Fiyakası da yerinde bakın... «K» harfiyle bana köylere gazete gönderin diyor, nasıl olsa ulaştırırlar... E «N» harfiyle bana Ankara'ya gazete yollasanız, bana ulaşmaz. Onun'çin «büyümsüyorum» adamı...

Ben de kısa bir Siirt fıkrası anlatayım:

Seçim kütükleri hazırlanıyormuş burada.. Kâtip yazıyormuş. Muhtar söylüyormuş. Seçmenlerin meslekleri de yazılıyormuş adlarının yamacına... Kâtip seçmenleri cebi gibi tanırmış.

Muhtar sorarmış kâtibe: «Ahmed oğlu Mehmed... Neci?..»

«— Kaatil, efendimiz...»

«— Yaz... Bıçakçı!»

Muhtar gene sorarmış kâtibe: «Mehmed oğlu Ahmed... Neci?..»

«— Kaçakçı, efendimiz!..

«— Yaz müteahhid!..»

Acaba, Koçero'yu kütüğe yatırmak icabetse, «neci» diye yatırırlar ki?..

Dosyalar kapanırken

Kapansın artık itham dosyaları, ve yenisi açılmasın. Gönül bunu ne kadaaar diler... Geçen gün bir ikisi daha kapandı, bir iki aile daha nefes aldı. Nefes alanlar arasında Melih Esenbel var... Oğuz Gökmen var... Daha bir ikisi var... Bunlar ünlü hariciyeciler...

Ünlerinin üstünde durmıyacağım. Ben anlamaz oldum «ünden»... Benim beğendiğim insanlar, «loşluktaki» insanlar...

Kanaya kanaya dertlendiğim nokta şu: Koskoca bir Bakanlık şu hariciye. İsmi büyük... Cismiyle pek meşgul olmıyalım... Bu Melihler, bu Oğuzlar, bu bilmem kimler seneler senesi, iyi kötü burada hizmet etmişlerdi... İtham altında kalınca kendilerini çölde buldular... Tek bir dostları, tek bir yakınları yok muydu bunların, kötü günlerinde destek olacak değilse bile, yanlarında yürüyecek... Çölde buldular kendilerini diyorum size... Çöl daha iyi gene. Hiç olmazsa «serap» ı var. Burada dostluğun «serap'ı» bile yoktu, ne yakınlarında ne uzaklarında...

Şimdi dosyaları kapandı, temize çıktılar... Etraflarında gene dost ordusu bitti, mantar bitercesine...

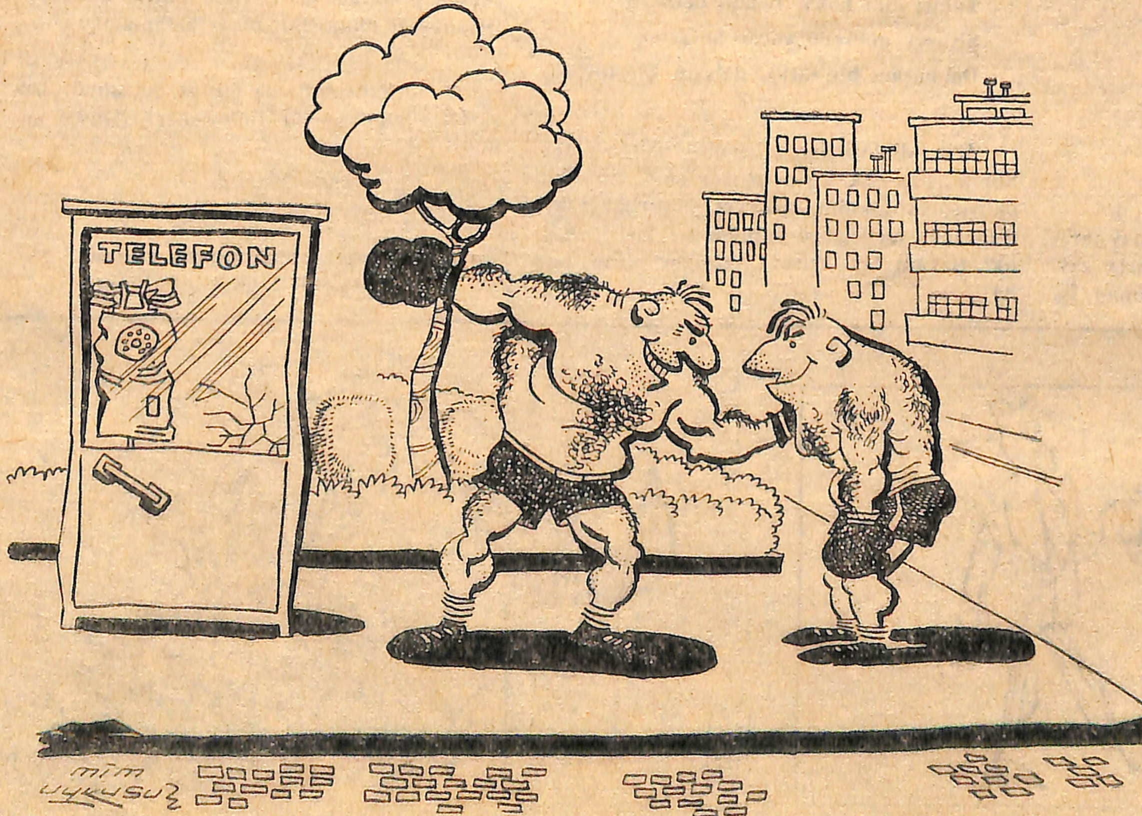
«— Bilemezsin birader, senin'çin ne kadar üzülmüştüm... Sen bilmezsin amma, kimlere el altından haber gönderdim, el altından!..»

Herkes herkesi kurtarmış da kimse farkında değilmiş meğerse...

Bu mantar - dostların birkaçı, susarak, usulca, güneşin yok olduğu saatlerde, süzülmüşlerdir dosyalıların evine, kimsecikler tarafından görülmemeğe dikkat ederek... Bu gizli kapaklı ziyaretlerin de dostluktan yapıldığına inanmam... İlerisi için «Ne olur ne olmaz» yatırımıdır...

Yahu, bütün büyüklerimizin bize anlattıkları masal mı?.. Bir zamanlar toplumumuzda, birbirlerini tutan, birbirlerini seven, birbirleri için fedakârlık yapan insanlar varmış... Kişi kişiye sadece kazık atmakla tüketmezmiş ömrünü... Artık inanmıyorum... Bu hikâyeleri, ancak uzaktan gelen davulun «hoşlaşmış» sesi olarak kabul ediyorum... Şu anda temize çıkmış «dosyalıların» kapısı çalınmakta akın akın, aylarca nerdeyse dost eliyle açılmamışlıktan paslanmış kapıları..

Kulübelerdeki telefonlar yumruklanıyor. (Gazeteler)



— Gel şurada biraz antrenman yapalım!...

Geçici Osman...

Demiş ki Osman Köksal:

«— İstifa edeceğim... Altı seneye kadar muhakkak...»

Hazret... Ne emin bir dünyada yaşıyormuşsun meğer. Altı sene sonra bile yapacağını kararlaştırıyorsun. Ben yarınımı bile düşünemiyorum. Olaylar düşündürmüyor yarınımı bana... «Temelliyiz» derken, temelliliğinize inanmıyan bir tarafımız vardı. Şimdi «gidiciyiz» demeğe başlayınca siz, temelliliğinize inanmağa başladı o inanmıyan taraf. Çünkü Fransızların dediği gibi:

«Rien n'est plus durable que le provisoir...»

«En büyük devamlılığı geçicilikte arayınız...»

Söyletir!

Bir «makam», genç bir kaymakama, 24 maddelik bir «emirnâme» gönderir. Emirnâmenin altına şunu ekler:

«Bu 24 madde harfi harfine tatbik edilecektir. Ben şakaya gelmem, ben tarihten dönen adamım!..»

Genç kaymakamın çekmecesinde duran «emirnâmeye» okunur okunmaz kalemle eklediği şu... Herhalde, çekmecesini açtığında ara sıra göz atar ve güler:

«Bu vesikanın dikkate alınacak tek cümlesi, «tarihten dönen» kelimelerinin süslediği son cümle: Allah insanı söyletir!..»

Ne kaldı?

Sahir Kurutluoğlu, Doğuda durumu incelemeğe gitti...

Sahir Kurutluoğlu demeç verdi: «Bu av tüfeğidir» dedi...

Sahir Kurutluoğlu eşkiyaların takibine çıktı...

Ne kaldı?..

Kalan şu:

Sahir Kurutluoğlu dağa çıktı!.. Eeeeh amma da sansasiyonel haber olurdu, eeeh!.. Kızmasın, çünkü, yerinde olsam, gitmişken... Onu da yapardım!,,

«— O sen mi?» diyenlere ben de şunu söylerim:

«— Değil maalesef!..»

Kobra...

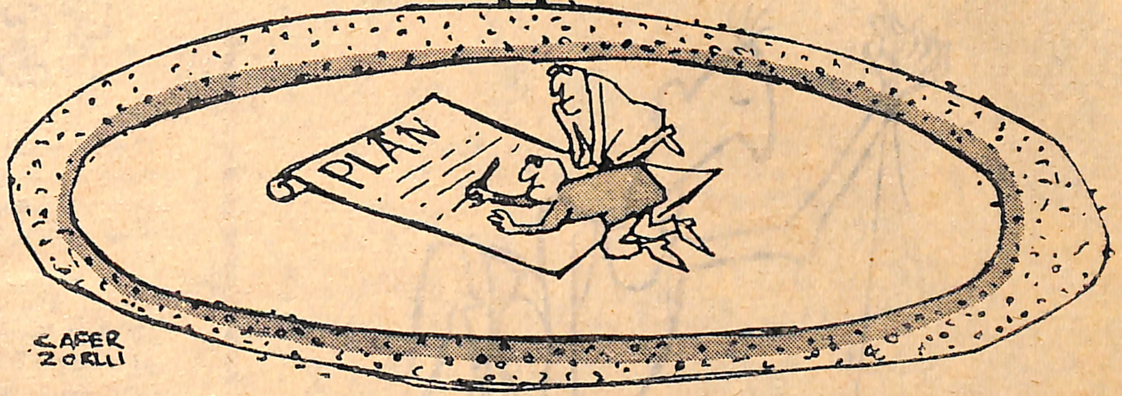
Bir de tiyatro sanatkârları birbirlerini çekemez derler. Nasıl çekemezmiş? Geçen gün Devlet Tiyatrosundan Macide Tanır, Devlet Tiyatrosundan Şeref Gürsoy'dan bahsediyordu:

«— O kadar iyidir Şeref» diyordu, «bilemezsiniz... Bir Kobra yılanı gelse... Ve kobraların dilince, Şeref Şeref, sana muhtacım, aç bağrımı, kalbinin üstünde barınmak istiyorum dese, bizimki dayanamaz, ceketini açar buyur eder!..»

İyiliğin bu kadar zarif tarifini ilk defa görüyorum...

Kobraların da bilgisine sunarım keyfiyeti!

Beş yıllık plân milletçe fedakârlığa dayanıyor. (Gazeteler)



Plânlama dairesi!

YATIRIM Politikası

İKTİSAT kanunları sokakta başka, hayatta başka, kitapta başka, yatakta daha başkadır.

«Yatırım», «Batırım», «Bitirim» ayrı ayrı köklerden gelen ayrı ayrı kelimelerdir ama birbirleriyle sarmaş-dolaş ilgilidir. Tıpkı ayrı köklerden geldikleri halde birbirine kafiye olan karı-kocalar gibi...

★

Anne, çocuğunu emzirir.. kundaklar.. ve yatırır... Bu, çok kısa vâdeli bir yatırımdır. Bebek birkaç saat uyuyacak ve zamanı gelince —patronuna grev yapan işçiler gibi— ciyak ciyak feryada başlıyacaktır.

Genç kız, yaşlı babasının ıhlamurunu kaynatır, takkesini verir, yatağını hazırlar ve yatırır... Bu da orta vâdeli bir yatırımdır... Babası horlamaya başladıktan birkaç saniye sonra yatak odasının penceresinden flörtünü içeri alacak, biraz önceki yatırımının neticesini baygın fırtınalar içinde istihsal ve istihlâk edecektir!..

★

Sümen altında yatan önemli yazılar, komisyonda yatan kanun tasarıları, sokakta yatan ağır hastalar, mağarada yatan kıravatsız eşkiyalar, portföyde yatan binlikler, icrada yatan bonolar, fakültedeki kürsüsünde ahlâk ve faziletten bahsedip garsoniyerinde en güzel öğrencisiyle «kardeş-kardeş» yatan profesörler, selefon kâğıtlarda yatan portakallar, sütyen kıvrımlarında yatan tahtakuruları ve jartiyerlerde yatan pireler, çeşit çeşit yatırımların çeşit çeşit varlıklarıdır.

★

Oturdukları koltuklara tutkal gibi yapışıp kalkmamacasına yatanlara arz-ı hürmet ederim!.. İşleri mi yok!.. Yatsınlar yatabildikleri kadar... Nasıl olsa günün birinde ebediyyen yatacaklar!..

Farları söndürülmüş arabalarda Picasso'ya taş çıkartan geometrik şekillerle antidemokratik biçimde yatanlar!.. Genç karılarını yakışıklı jigololarla başbaşa bırakıp kendileri kapı eşiğinde yatanlar!.. Bir saat evvel karşısında bellerini doksan derece büküp yerlere kadar eğildikleri muhterem dostlarını bir saat sonra arkadan hançerlemek için siperе yatanlar!.. Yataküstü ayakta durup, ayaküstü yatakta yatanlar!.. Kuştüyü yataklarda, boyası solmuş kilimlerde, bitli yorganlarda, kauçuk divanlarda, apartmanlarda, köşklerde, yalılarda, gecekondularda, kerpiç evlerde, çadırlarda, kulübelerde yatanlar!.. Karakollarda, beyaz kollarda yatanlar!..

Yatanın ve yatıranın haddi hesabı mı var a benim cânım efendim?.. İşimiz, gücümüz, «Yatırım» - «Batırım» - «Bitirim»... Bu, aşktan politikaya, iktisattan ticarete kadar her alanda aynidir.

★

Siyasî yatırım yapan ünlü politikacılarla kadını günah yatağına yatıran amatör zanparalar arasındaki fark ekşi ayranla süt kaymağı arasındaki fark kadardır!.. Bu fark, yatırımın müddetine, zanparanın şiddetine ve politikacının hiddetine göre değişir!..

Birinin sonucu, seçim sandığında, öbürünün sonucu kürtaj masasında alınır!

Yatırım politikasında «Kadın», (Ren Geyikleri Anonim Şirketi) için çok önemli bir «İşletme» dir. Onu işletmek için çok defa yerli sermayeden fazla yabancı sermaye lâzım olur!..

★

İktisat kanunları, sokakta başka, hayatta başka, kitapta başka, yatakta başkadır... Ama buna rağmen hayatın her safhasında yatırım, batırım ve bitirim birbirini kovalar!..

Memleketi batıran, hazineyi bitiren yatırımcılarla başka türlü batırıp başka türlü bitiren öteki yatırımcılar, bir eşkenar üçgenin açıları kadar birbirine eşittir!

Şemsi BELLİ

Sarışın bomba

Marilyn Monroe intihar etti... Şimdi, sıkı bir öpüşle ıslak duran o yarı aralık dudaklar, o bembeyaz dişli pespenbe ağız, o bahtiyar uykusuzluklarla süzgün gözler, o elbiseden taşan diri göğüs bir tahta kutu içinde soğuk



bir kalıp!.. Sarışın bomba, artık barutu boşaltılmış, yakma, yıkma tehlikesi olmayan bir hiç!

Güzeldi, bahtiyar olmadı. Zengindi, bahtiyar olmadı. Âşıkları, hayranları, çılgınları vardı, bahtiyar olmadı!

O, saçlarından topuklarına kadar süzülüp, yutkunulan kadın olmaktan bıktı galiba...

Acıdım.. Çok acıdım, çook... Bu küçük kanaryanın ne büyük bir kalbi varmış meğer!

Çatlak

ANKARA milletvekili Burhan Apaydın'ın A.P. Genel Başkanı Gümüşpala ile politika alanındaki güreşini dikkatle izliyoruz. Birkaç gün önce Genel Başkan, Apaydın'ı kastederek «Çatlak ses susturulacaktır. Tüzüğümüz bize bu hakkı vermiştir» buyurmuş.

Yaaa demek A.P. nde çatlak sesli politikacıların yeri yok.

Pekiy kimin yeri var öyleyse? Kafası çatlakların mı?.. Ar damarı çatlamış politikacıların mı?

Son filimi

BAZILARI Sıcak Sever filminin unutulmaz yıldızı dilber Marilyn Monroe bir tüp uyku ilâcıyla hayatına son vermiş.

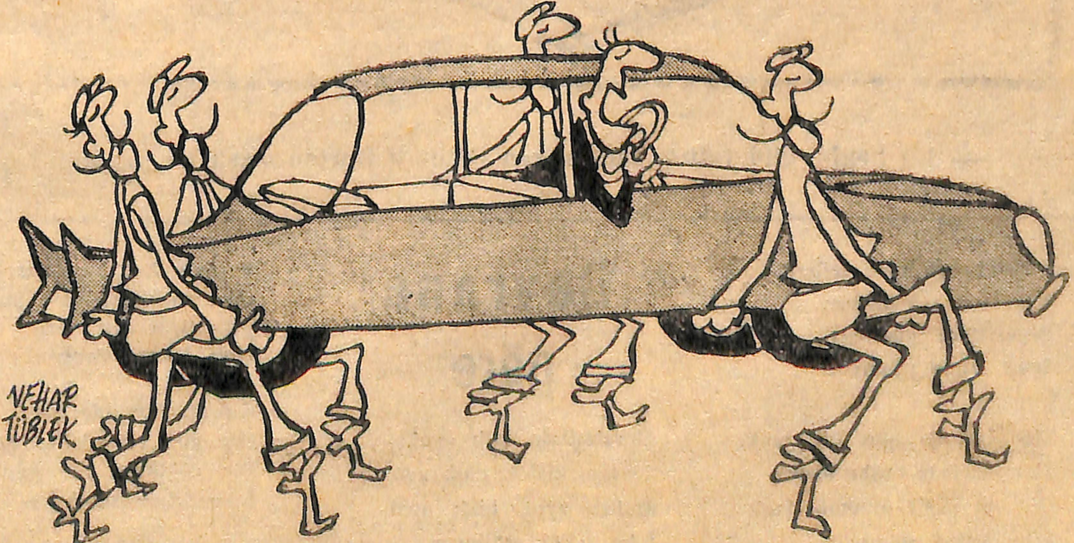
Tanışmamış ve yakından görmemiş de olsa insanın, böylesine güzel bir kadının ölümü karşısında kalbi burkuluyor.

Zavallı Marilyn'in ölümü de dünya sinema severlerini yerlerinden hoplatan bir film oldu. Hadi bu son filminin ismini de biz yakıştıralım:

«Bazıları ölüm sever.»

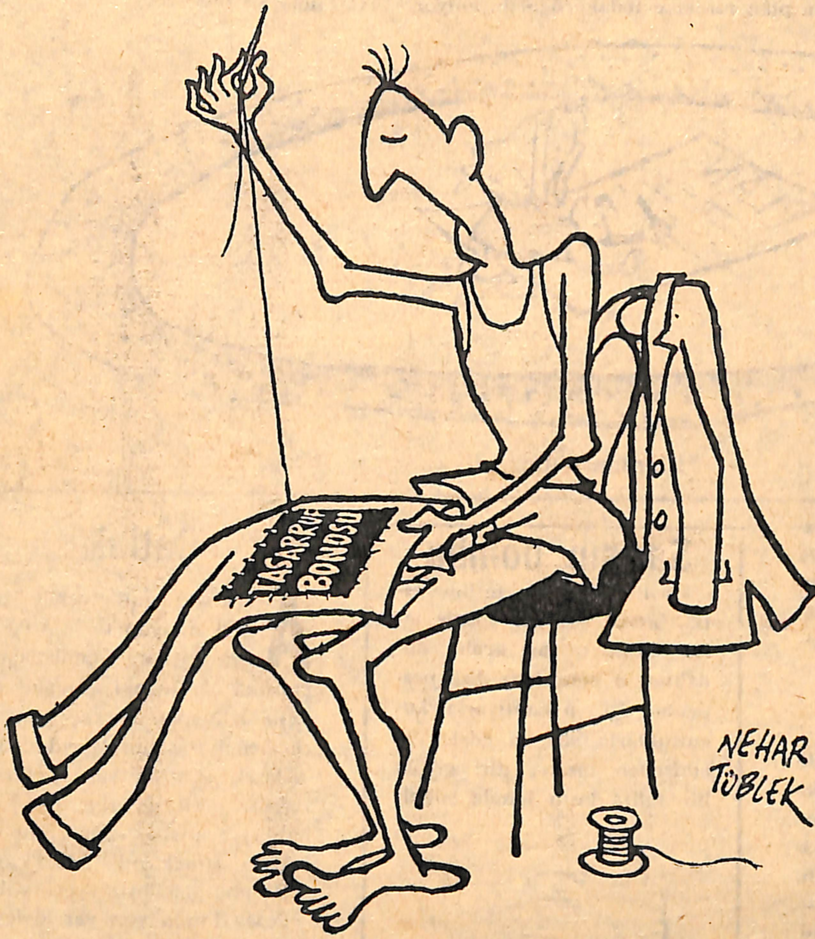
Yaşar ÖZEN

Otomobillerden yolları yıpratma vergisi alınacak. (Gazeteler)



— Yavaş bas, hafif bas... Yavaş bas, hafif bas!..

Tasarruf bonoları faydalı yerlerde kullanılacak. (Gazeteler)



YAZISIZ

ESKİ SÜNNE

O sene, bastırınca sıcakları Temmuzun;
Ana - Baba düşünür günlerce uzun uzun,
Derlerdi: «Düğününü yapalım oğlumuzun,
«Yaşı hayli büyüdü: Eşiğinde dokuzun!..»

Konak halkı alırdı artık bu işi ele,
Mahdum Beyin sünneti olurdu bir mes'ele,
Kimi derdi: Pek küçük.. Biraz büyüsün hele!
Kimi derdi: Tam vakti.. Etmeliyiz acele!..

Bir teklif: «Yaklaşıyor işte Temmuzun onu,
«Donanma gecesine getirmeliyiz bunu!..»
Büyük babanın fikri kabul olur en sonu,
Korkudan ıslanırdı torunun pantalonu!..

Çocuk titriye dursun; millet gelir hevese,
Kalabalık konakta iş düşerdi herkese:
Hizmetçiler telâşta.. Bacı nefes nefese..
Ne mutlu; harcıyorlar parayı kese kese!..

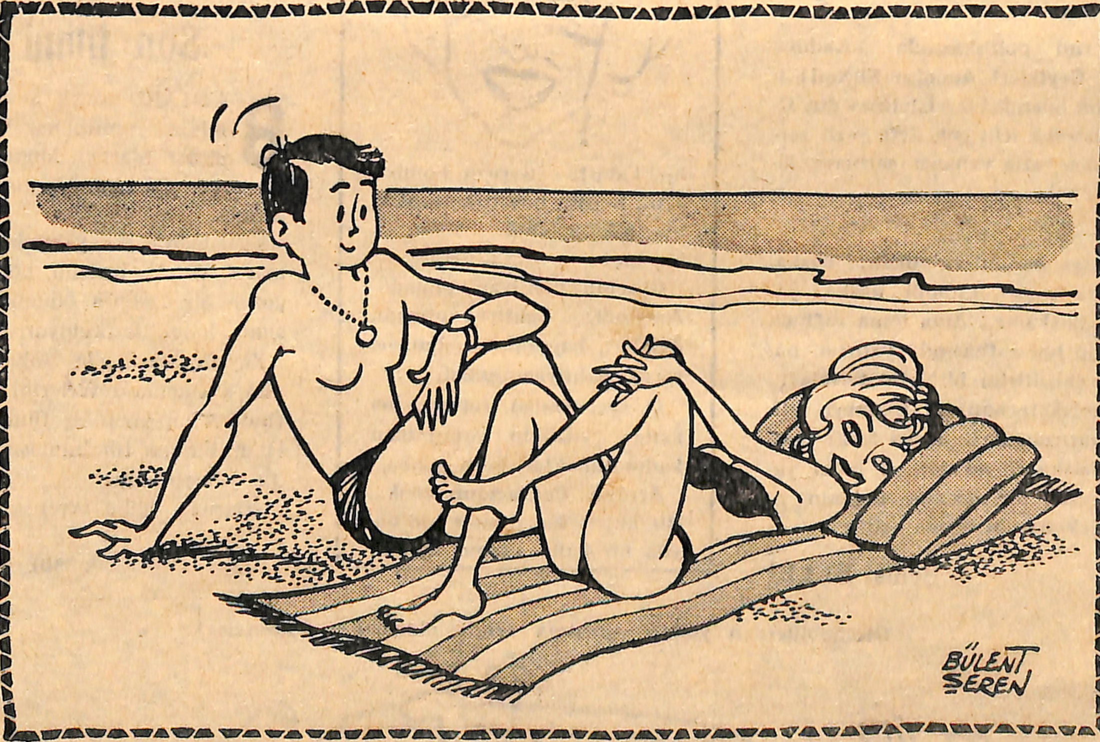
Kadın, erkek sıvamış artık neş'eyle kolu,
Hokkabaz bulmak için Vekilharç tutmuş yolu.
Göz atın şu mutfağa: Rafların sağı, solu
O bolluk yıllarında çeşitli erzak dolu!..

Böyle boşalıyork
Esvaplar diktirir
Sonra, Beylere n
Ismarlanır inces

Fakir çocukları
Hepsi sünnet ol
Karyolalar dizilm
Karagözcü de k

Sünnetçi Hacı F
Çocuklar bakınır
Borusunu öttürü
Bu müjdeyi veri

Dâvetliler ederdi
Yer yerinden oy
Sünnet falan ves
Tıklım tıklım do



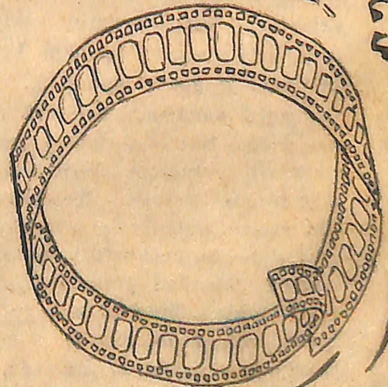
— Liz benim gibi yattığı zaman, sen Richard Burton olsan ne yaparsın?...

YURDUMUZA bir nezaket ziyareti yapan Yunanistan Dışişleri Bakanı Ekselâns Averof, gazetecilere İnönü için: «Başbakanımızın görüşlerindeki isabete ve derinliğe hayran oldum» demiş.

Bir süre önce Paris'i ziyaret eden Türk gazetecilerine, Nato Kuvvetleri Başkumandanı General Norstad da İnönü için: «Tarihî bir sîma olarak şöhreti bütün dünyaca bilinen bu insanla tanışmak benim için zevk olmuştur.» demişti.

Üs

ZAFER ZORLU



Devrana göre

Fazla gergin bam telleri
İçim içime sığmıyor.
Seyrettikçe güzelleri
İçim içime sığmıyor.

Her birinde ayrı bir renk,
Her mecliste başka âhenk.
Bütçem değil arzuma denk
İçim içime sığmıyor.

Mevsimlerin tadı ayni,
Şeytan, melek, cadı ayni,
Muhzir ayni, kadı ayni
İçim içime sığmıyor.

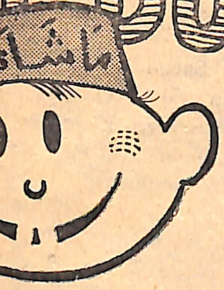
Boşmuş ümit uykusu da,
Düşman değil, dost pusuda.
Keçemizin ucu suda
İçim içime sığmıyor.

Kaldırımlar dile geldi,
Her gün bir defile geldi,
Bir çekilmez çile geldi,
İçim içime sığmıyor.

Selâhattin KUTLU

Türkiye'de fi

DÜĞÜNLERİ!



ziyafet için kiler,
bir yandan evdekiler..
sus, hazırlanır içkiler,
tutulurdu çengiler!..

katılırdı araya,
k.. Bakın şu manzaraya:
bahçede bir sıraya,
nuş perdesini buraya!..

n çıka gelir o sabah,
biribirine: Eyvah!..
okkabaz, başta külâh,
: Oldu bitti, maşallah!..

şama doğru sökün,
dı kahkahalarla o gün..
. Âlem keyfine düşkün,
ı büyük bahçesi köşkün!

Bu, öyle şenlikti ki; misli yok, unutulmaz:
Haftalarca sürerdi dedikodusu o yaz..
Bir yanda ferahlatır büyükleri incesaz,
Bir yanda güldürürdü çocukları hokkabaz!..

Ağaçların altına kurulmuş birçok masa:
İçilsin doyasıya.. Yenilsin tıka basa..
Mezeler tabak tabak.. Biralar kasa kasa..
Donanma gecesi bu.. Yok gönüllerde tasa!..

Pırıl pırıl asılmış dallara nice fener:
Tazelenen mumları ancak şafakta söner..
Güzel oyuncular da şimdi gösterir hüner;
Beyler, bıyık bükerek, peşlerinde dört döner!

İşte onlar da geldi: Bir sıra körpe çengi;
Sarı, penbe değişik fistanlarının rengi..
Zil vurup, bel kırmada yok bu kızların dengi;
Kanto, göbek havası.. Ya hey; görün âhengi!..

Beyaz takkelerinde maşallahlar, boncuklar,
Yataktan seyrederdi Karagözü çocuklar!..
Kadın, erkek neş'eli.. Bu gece kim uyuklar;
Sabah.. Saz sesleriyle ağarırdı ufuklar!..

Necdet Rüştü EFE

Basın dâvaları iki yüzü aştı. (Gazeteler)



Bitmeyen dâva!

up!

Geçenlerde Antalya'da bir A.P. kongresinde konuşan Ömer Eken isimli birisi de «İnönü bir süzgeçten geçirilseydi acaba ömrünün her yılı için, kaç defa idama mahkûm edilirdi?» buyurmuş!

Yedi kat yabancılar İnönü'yü överlerken bizden birisinin onu cellât ağzıyla yermesi sizi üzmesin.

Ne demiş ünlü Fransız sanatçısı:
«Üslûp, insanın ta kendisidir!»



çevirmek!



YAZISIZ

Hoşa gitmeyen şeyler

Ömrü geçirmek ah'la,
Ucuzluk ummak narhla,
Şaşıya demek şehlâ,
Hoşa gitmeyen şeydir.

Bal olmıyan boş petek,
Dolaşan uzun etek,
Duble yerine bir «tek»
Hoşa gitmeyen şeydir.

Boynu kısılmış kuğu,
Saçlarda at kuyruğu,
Ukalânın buyruğu,
Hoşa gitmeyen şeydir.

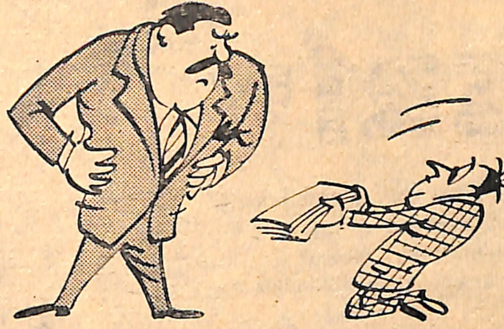
Tarlaların arığı,
Ticaninin sarığı,
Diplomatın çarığı,
Hoşa gitmeyen şeydir.

Kavgaya çanak tutan,
Pazarda iplik satan,
Hörgüçlü deve yutan,
Hoşa gitmeyen şeydir...

Selâhattin KUTLU

YAPAR MI YAPAR!

Kenan Akıncı



DÜKKÂNIN önünü ıslıyordum, Muşmula Recep geldi yanıma. Ağzı burnu kan içinde. Dudağı yarılmış, kaşı patlamış... Ağlamaklı bir sesle:

— Gene dövdüler abi, dedi.

Daha ilkokuldan tanırım Muşmula Recebi. En çelimsiz, en salak ve en yüreksizimiz oydu. Eline para geçse de bir simit alsa muhakkak kaptırırdı yarısını. Sonraları biz büyüdükçe Muşmula Receb'in şapşallık vergisi de büyüdü, arttı. Defteri biten gidip bir gözükür, ya da şöyle hafiften bir tokat çeker, onun defterlerinden birini alıp giderdi.

Daha sonraları: Ortaokul son ve lise bir sıraları —yani hepimizin boksa merak ettiği, hocalara hayali yumruklar salladığı ve adamdan sayılmak için cıgaraya başladığı sıralar— iş büsbütün büyüdü. Bütün boks numaralarını onda deneyerek öğrendik. Hele «jiu jitsu» yu öğrenirken canı çıkacaktı fıkaranın...

İşte öylesine zavallıydı bu Muşmula Recep.

Liseyi bitirdik. Ben babadan kalma manifatura mağazasının başına geçtim. Recep de bir bankaya memur oldu.

Okul bitmiş, Receb'in muşmulalığı bitmemişti... Okul dışında da aptallığını ve tabansızlığını gizliyememiş, kiminle ilişkisi varsa hepsinden zarar görmeğe, herkesin yolunacak kaz'ı olmağa devam etmişti.

Okul arkadaşlarımızdan bir İpsiz Ali vardır. Okuldayken yalnız Muşmula Receb'in değil, hepimizin baş belâsıydı. Şimdi hiçbir iş yapmaz ama hepimizden bol para harcar. Nereden bulur bilmeyiz artık.

İşte bu İpsiz Ali belâsı musallat olmuş bizim Receb'e. Her ay yarı maaşını alırmış.

Ay başlarında Recep maaşını alır almaz İpsiz Ali onu bulur, «ver lan şu borcunu» dermiş. Beriki de tıkır tıkır sayarmış maaşın yarısını. Şaşırıp hık-mık edecek olsa İpsiz bunu ya bir kenara çeker ya da insan içinde «Borç namustur ulan namussuz» der adamakıllı dövermiş.

Dâvacı da olamıyor Recep. «Öldürür beni sonra» diyor. Başkaları da biliyor Receb'in İpsiz'e borçlu olmadığını ama başları belâya girer diye karışmağa cesaret edemiyorlar.

Muşmula Recep her dayak yiyişinde gelip beni bulur. Okulda onu en az hırpalayan ben olduğum için arkadaş bellemiş olacak.

Acıyorum acımasına ya, benim de elimden bir şey gelmez. Durup dururken ipsizle dalaşmak, dertsiz başımı derde sokmak istemem.

Yanımda sızlanıp duran Muşmula Receb'e:

— Otur ulan dangalak şuraya, dedim.

Tezgâhın önündeki iskemleye oturdu. Gidip biraz suyla bir parça pamuk aldım. Yaraları temizleyip sardık.

Recep her zamankinden kederliydi bugün.

— N'olcak benim halim böyle be abi? dedi.

— Valla elimden bi şey gelmez.

— Herif şimdi «İyi çalış da terfi et... Bu para bana yetmiyor.» diye sıkıştırıyor. Zırt zırt terfi ettirmezler ki adamı... Geçen sefer o dedi diye terfi ettim sanıyor... Eğer bu iki ay içinde terfi etmezsem aylığımın dörtte üçünü alacakmış... «Olmaz öyle şey» diyecek oldum, bu hale soktu beni.

Düşündüm, çocuğun durumu gerçekten kötü... Ne akıl gücü, ne beden gücü kendini koruyacak durumda değil... Hiçbir kötülüğü de yok ki «oh olmuş, yapmasaydı» deyip biraz rahatlıyalım. İster istemez bir acıma duygusu çöküyor adamın içine. Ve gene ister istemez kendini ona yardıma görevli sayıyorsun...

Elimi şakağıma dayayıp uzunca bir süre düşündüm. Muşmula da kuzu kuzu bekledi yanımda. Düşüneceğimi düşündükten sonra:

— Bak ulan, deyip doğruldum.

— Vurma abi, diyerek sindi. Aklını dayak almış herifin. Büsbütün acıdım.

— Vuracağım falan yok. İyi dinle İstersen bu belâdan kurtulursun. Yalnız beni dinliyeceksin.

— O da söz mü abicim, ne dedin de dinlemedik şimdiye kadar?

— Orası öyle ya, asıl şimdi göstereceksin kendini.

— Emret abicim, ne dersen yaparım. Tek kurtulayım bu belâdan...

— Peki öyleyse... Sen şimdi n'apıcaksın biliyor musun?

— Eee?

— «İpsiz Ali benden haraç alıyor» diyeceksin.

— Kime?

— Kime rastlarsan... Sağda solda böyle konuşacaksın yani. «O paraları kusturacağım ona» diyeceksin. «Yüzüne bir şey demiyorum ama sonunda ne olacak görürsünüz» falan dersin.

— Aman abi alay mı ediyorsun? Ben canımı yolda bulmadım.

— İşte canını yolda bulmadıysan dediğimi yaparsın. Sen bu ince dalavereleri bilmezsin. Herif basbayağı korkaktır. Sen yolda bulmadın da o yolda mı buldu canını? Hele «öldüreceğim, keseceğim dürzüyü» gibilerden bir iki lâf ettin miydi temelli uyuz olur, geceleri uyku da uyuyamaz!

— Olmaz abi, o herif beni diri diri yüzer... Ben o işte yokum!

— Valla ben anlamam. Senin için tek kurtuluş yolu bu. Sen demezsen ben derim...

— Ne dersin?

— Muşmula Recep İpsiz Ali'yi öldürecek, derim.

— Aman elini ayağını öpeyim...

— Peki peki, demem...

Recep kalktı gitti. «Demem» dedim ama kararımı vermiştim. «Çanak Abdi» diye bir arkadaşımız var, «yalnız sana söylüyorum ha!» diye söze başlayıp bütün memlekete yayanlardan... Dükkânın önünden geçerken çağırdım ben bu Abdi'yi. Dereden tepeden bir-iki lâf ettikten sonra sözü Muşmula Receb'e getirdim.

— Öldürecek, dedim. Hiç şakası yok. «Ben İpsiz Ali'ye haraç yedirmem artık» diyor. Herif canından bıkmış... Hapisane böyle parasız yaşamaktan daha iyi, hiç bakmam gözünün yaşına, diyor. Hem de öldürecek, gözüm korktu... Aldığı paraları vermeğe başlamazsa çok çok bir hafta yaşar» diyor.

Çanak Abdi heyecan ve şaşkınlık içinde. Başkalarına yetiştirmek için sabırsızlandığı da belli. Daha fazla bekletmedim.

— Aman Abdiciğim kimseye söylemiyesin. Bakarsın şahitliğe çağırırlar sonra, dertsiz başımızı derde sokmıyalım...

— Yook abi, benden öyle şey bekleme... Benden sır çıkmaz, bilirsin.

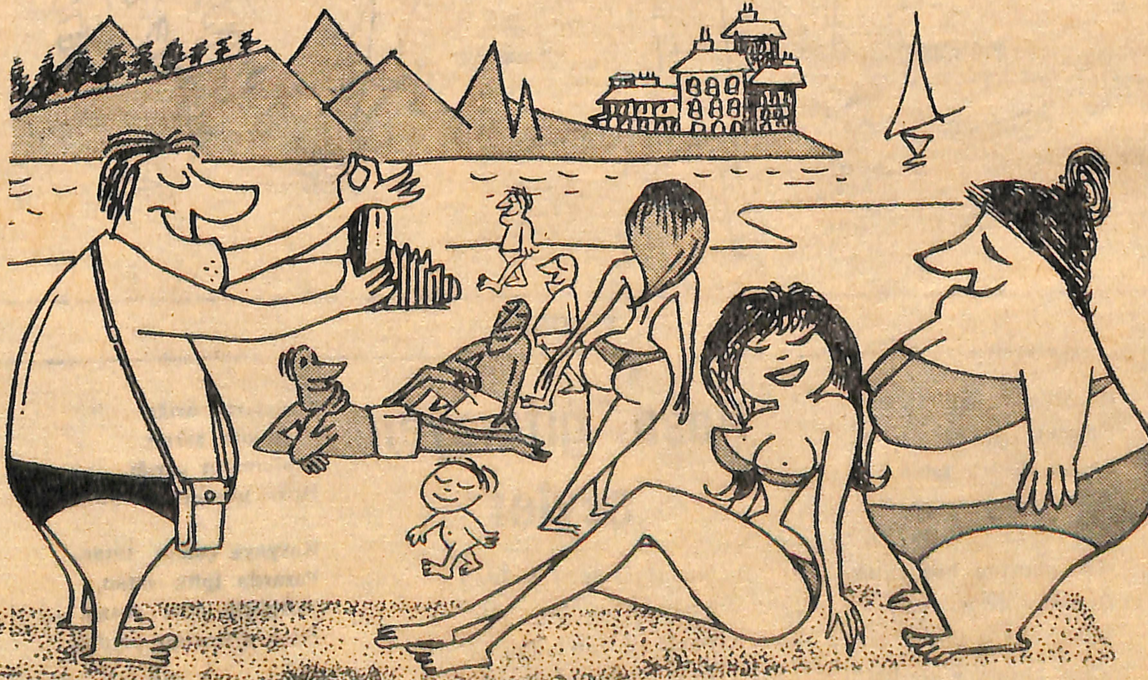
Abdi ayrılıp gitti. Böyle Abdilere göre «aman kimseye söyleme» demek, «Allahını seversen çabuk yetiştir herkese» demektir.

Yapmış kutsal görevini dürzü. Akşama varmadan kokusu çıktı: Akşam üzeri Muşmula Receb'in yeni edindiği yaraları da sarmak zorunda kaldım.

— Ah abi yaktın beni, diyecek oldu.

— Sus ulan, bir de ben döverim ha... Hem daha beter yaparım, dedim. Sesini kesti.

Ondan sonraki iki gün daha ye-



— Aman böyle dur karıcığım, hiç kıpırdama... Tam otuz yaş genç çıkacaksın!

ni yaralar sardım. Abdi'ye de Muşmula Receb'in İpsiz Ali'yi soğan doğrar gibi doğramak niyetinde olduğunu söylemeyi unutmadım. «Halis beygir etidir» diyerek pastırmacılara satmak ve birkaç kuruş kazanmak niyetinde olduğunu da ekledim.

Üçüncü gün bizim Muşmula Recep gülerek geldi. Hiç güldüğünü görmemiştim...

— Aklınla bin yaşayasın abi, dedi, bir yüzlük çıkardı cebinden.

— Al şu yüz kâğıdı...

— Nedir ulan bu?

— İpsiz, bu aylıktan aldığı parayı geri verdi. Bütün aldıklarını verecek. Bi de yalvardı bana. «N'olursun Recep abi, kıyma bana» dedi. Bi görecektin...

Hatırını kıramadım, yüz lirayı kabul ettim.

Ondan sonra birkaç gün görüşemedik. İpsiz Ali'den bütün parasını aldığını ve adama «İpsizbank» diye bir de ad taktığını öğrendim.

Bir gün Çanak Abdi geldi dükkâna. Nefes nefeseydi...

— Abi öldürecek, dedi.

— Ne öldürmesi ulan? O iş oldu bitti artık...

— O iş değil abi, bu iş başka... Seni gözüne kestirmiş bu sefer. Senin beş bin lira kadar bi borcun varmış ona...

— Ne borcu yahu? Ulan şu namussuzun yaptığına bak...

— Valla bilmem Abiciğim. «Yüzüne bir şey demiyeceğim. Kendi kendine akıl eder de verirse ne âlâ. Vermeyip de inkâr etmeğe kalkarsa doğram doğram doğrar da halis besi domuzu diyerekten ecnebilere satarım» diyor.

— Sen ona benden çok selâm söyle. Öyle saçmalamasın, yakalarsam pestilini çıkarırım.

— Aman abi, o koca İpsiz Ali'nin hakkından geldi. Ben nasıl öyle derim ona? Gözünü seveyim, bu dediklerimi benden duymuş olma. Hani seni severim de haberi olsun dedim.

Çanak Abdi gitti. Almasın mı beni bir düşünce?.. Ulan yapar mı yapar...

Hele gece... Bütün geceyi sağa sola dönerek geçirdim... Sinirleri bozulmuş olabilir bu Muşmula keratasının... Ya da herif çift şahsiyetti de, bilinç altında uyuyan bir canavar yönü vardı... Muhakkak böyle bir şey. İşte o «canavar Muşmula» şimdi bilinç üstüne çıkmış olacak... Herif doğrar mı doğrar beni...

Sabah olur olmaz çarşıya çıkıp Çanak Abdi'yi buldum. Bir zarfa koyduğum beş bin lirayı tutuşturdum eline:

— Al götür bunu Recep efendiye... Geciktirdiğimiz için kusura bakmasın!

Kenan AKINCI

MİLLETLER GÜLÜYOR

YAZISIZ

Yardım!

Sıcak ve güneşli bir gün yolda, sırtında çantası ile giden bir yolcunun yanında atlı bir araba durdu. Arabayı süren çiftçi yolcuya binmesini teklif etti ve ter içinde kalmış olan yorgun yolcu bu teklifi memnuniyetle kabul edip arabaya atladı. Az sonra çiftçi yanındaki yolcunun hâlâ ağır çantasını sırtında taşıdığını farkederek sordu:

— Çantanızı niçin sırtınızda taşıyorsunuz, yorulacaksınız. Çıkarıp arabanın içine koysaydınız?

Yolcu iyimser bir gülümseme ile:

— Doğru söylüyorsunuz, dedi; yalnız atınız çok yorguna benziyor, benim yük olduğum yetmezmiş gibi bir de çantamı taşıtmak istemem.

Not!

Askere giden bir Amerikalı, ailesine yazdığı mektuplarda cehennemî sıcaktan, su sıkıntısından, kilometrelerce yorucu yürüyüşten ve bunlara benzer daha birçok güçlüklerden şikâyet ediyordu.

Ailesini hayrette bırakan son mektubunda ise şöyle yazıyordu: «Şimdi başka bir kısımdayım... Odam, aydınlık ve temiz. Geniş, rahat, yumuşak bir yatağım var. Yemeğimi, birbirinden güzel kızlar yatağıma kadar getiriyorlar. İstediğim gazete, mecmua ve kitapları okuyor, radyo, televizyon programlarını seyrediyorum. Bundan iyisi can sağlığı... Çok çok selâmlar.»

NOT: İki gün evvel apandisit ameliyatı oldum.

Memnu meyva!

Dünyamızı harabeye çeviren, taş üstünde taş bırakmıyan bir atom harbi sonunda, nasılsa kurtulan bir erkek maymun, harabeler arasından gözlerini uğuştura uğuştura çıkar. Etrafına ürkek ürkek bakınırken, başka bir delikten bir dişi maymun gün ışığına kavuşur.

Erkek maymun:

«— Yiyecek bir şeyin var mı?» diye, dişi maymuna sorar.

Dişi maymun, cevap vermeksizin saklandığı deliğe girer, bir müddet sonra elinde bir elmayla dışarı çıkar.

Elmayı gören erkek maymun:

«— Ne, diye dehşetle haykırır, elma mı?.. Yoksa herşeye yeniden başlamamızı mı istiyorsun?..

Kaynananın arzusu!

Bay Filân Filân İtalya'yı geziyordu. Napoli'de birden eski bir arkadaşına rastladı; yanında karısı ve kaynanası ile seyahate çıkmıştı. Oradan buradan konuştular; bir ara bay Filân Filân arkadaşına sordu:

— Kardeşim, karını alıp seyahate çıkmanı anladım, ama kaynananı da götürmek ne oluyor?

Beriki:

— Sorma azizim, dedi; kaynanam her zaman «Şu Napoli'yi görmeden Allah canımı almasın» der durudu da...

Golf

Golf hocası talebesine iyice talimat verdikten sonra:

— Haydi dedi, şimdi on dakika kadar kendi kendinize çalışın!..

Aradan beş dakika geçmeden elinde sopası ile talebesi solgun, bitap geri döndü:

— Sayın profesör dedi; müthiş bir şey oldu; topa vurdum, fena bir vuruş da değildi. Fakat aksilik bu ya top çukura gidecek yerde yola fırladı. Hızla giden bir motosikletlinin gözüne çarptı, adam motosikletten yere yuvarlandı. Onu ezmemek için direksiyon kıran içi turist dolu bir otobüs uçurumdan aşağı yuvarlandı ve vâdide piknik yapan bir sürü insanı ezdi, otobüstekiler de öldü. Allahım! Ben şimdi ne yapayım sayın profesör?

Golf hocası sükûnetle cevap verdi:

— Gayet basit; bir daha sefere sopa üzerinde elleriniz birbirine daha yakın bulunsun!

Sıhhat

98 inci yaş gününü kutlayan büyükbabanın resmini çeken fotoğrafçı gülerek:

— İnşallah dedi; 100 yaşınıza bastığınız zaman da resminizi ben çekerim!

Büyükbaba başını salladı:

— Elbette, niçin olmasın! Çok sıhhatli bir görünüşünüz var!...

İki parti

Küçük Bob babasına soruyordu:

— Bizim iki siyasî partimizin olmasına sebep her meselede iki cephe bulunmasıdır değil mi baba?

— Hayır Bob, dedi babası; her hükûmet dairesinin bir içi bir de dışı olmasıdır aslında...



— Bir yardıma ihtiyacınız var mı?

— Hem de nasıl!

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus



— 34 —

Evden kaçtığımız gecedenberi Ayşe hanımın kulunç yelleri başlamış; muskası evindeki sandıkta imiş; muhakkak Üsküdar'a gitmeli, kiraya mahsuben hiç olmazsa üç dört mecidiye daha götürmeli imiş.

Velhasıl mış, mış, mış...

Enişte evvelki gündenberi gene kayıplarda... Nereye gidiyor, nerelerde sürtüyor?..

Akşamı nasıl ettiğimi ben bilirim. Her şeye öfkeleniyorum, hiddetleniyorum; hele Tayfur hınzırına...

Aklıma nereden esti bilmem, Tayfura bir muziplik yapayım dedim.

Panorama fotoğraflarına, kartpostallara pek meraklıyımdır. Albümü açtım, gayet hoş bir kart buldum.

Dümbelek suratlı ,davul karınlı, yusyuvarlak bir köylü kızı, kaz çobanlığı ediyor; yanındaki ağacın altında da bir delikanlı uyuyor.

Kızın yanağına Tayfur'un karısının, kazların göğsüne Şani paşanın, Topacın kayınvalidelerin, delikanlının gömleğine de Tayfur'un isimlerini, küçücük yaziyle yazdım. Adres yerine, yazımı değiştirerek: (Kuyubaşında, Şani paşa köşkünde Tayfur Şani beye) adresini koydum.

Her gün, ikindi üstü, müvezzi bu taraflara gelir; pencereme bıyık bura bura, önümüzden geçer.

(Kartı kutuya atıver kardeşim!) diye rica edersem oynaya oynaya alır.

Hava pek güzel... Bu gece Kuşdiline, Yoğurtçuya kadar insek ne iyi olacak fakat Kanarya lâfını ettiriyor mu?

— Ebuzarif beye yalanları kıvırırken, ateşler içinde yatıyoruz derken sırası mı?.. Vakıa gece, çayıra, mayıra çıktığına hiç tesadüf etmedik; etmedik amma edeceğimiz tutar; bir ahbabına giderken karşımıza çıkıverir... diyor.

Ben de düşünüp taşındım. Ehveni şer, gene Ebuzarif bey galiba... Hiç değilse, nikâh edeceğim, damat olacağım dediği yok... Tedbirsiz, düşüncesiz de değil. Usul, erkân gözetmesi, etraf, civar kollaması her şeye değer.

21 Mayıs

Tayfura yazdığım antika kartpostalı postacıya verdim.

Ne çapkın herif!... (Emriniz baştüstüne)diyerek kartı alırken koluma bir çimdik atmasın mı?. O da sadakası olsun.

Abdülgaffar ağa görünmedi. Kanarya'nın ağzını bıçak açmıyor. Doğrusunu söylemek lâzımsa, yani ya, benim de biraz canım sıkılıyor.

Eniştenin kâğıda yazdığı mı çıkacak nedir? Acaba çok naz bizim âşıkı usandırdı mı?

22 Mayıs

Bahçedeki asma çardağının altında, Kanarya ile kahvaltı ediyorduk.

Enişte, göğüs bağır açık, toz toprak içinde, bahçe kapısından içeri girdi; pürtelâş yanımıza koştu.

Memnun, keyifli, yüzü gülüyor; (Duydunuz mu?.. Haberiniz var mı?) diye elindeki (İkdam gazetesini uzatıyor.

Kanarya: (Belâlar mübareki gene sökün etti) diye kolumu çimdikliyor, (tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkânıdır) diyerek mırıldanıyor.

Enişte: (Şuraya bakın; kulak kesilip beni dinleyin) deyip hemen önümüze dik çöktü; gazeteden okumağa başladı:

«Ahiren Sürrei hümayun emanetine nasbolunan, Şurayı devlet Mülkiye dairesi âzayı kiramından atufetlû Ebuzarif beyefendi hazretlerine, karihai ilham sabihai hazreti şehriyarîden bâlâlık rütbei refiası ve bir kıta murassa mecidî nişanı zişanı tevcih ve ita buyurulmuştur.»

Bu bizim enişte olur adam değildir. Ebuzarif beyi yerin dibine geçirirken, iler tutar yerini bırakmazken, şimdi baştacı edinmiş, göklere çıkarıyor:

— Ne mutlu hazreti Ebuzarif'e... Emaneti mezkûrenin ne reşkâver bir mansabı âli idüğü malûmunuz değil mi? Alayı vâlâyı gözlerinizle görmedinizse (sürre alayına gitsem tutamazsın araba) türküsünü de mi işitmediniz?.. Müşarünileyh kafilenin sadrında mastabanişin olup kurulacak... Önde akkâmların yedi kat eflâki tutan kudüm ve nekkare gülguleleri..: Arkada sunufu ilmiye yani dersamlar, imamı evveller, hacegân, müezzinan... Daha arkadan hedayayı giranbaha yüklü pırıl pırıl mahfeler, saçaklı develer, donanmış katırlar... Velinimeti âlemyan da tenezzülen teşrif edip, esnayı uburda, ol hazreti selâmı selâmet encamlariyle bukâm buyuracak... Üsküdar yakasına mini mürur'da ayni debdebe ve tantana; Şamı şerife ve Mekkei Mükerremeye vusulde ayni istikbal ve darat.

Enişte bir defa tutturmuş, makine gibi devamda:

— Rütbei refiai bâlâ ise ayrıca bir mertebei rana; bir kademe daha atlar atlamaz, veziri âlişan oldu gitti... Murassa mecidîye gelince; Sultan Abdülmecit hanın tesisi celili olan nişanı zişanın kıtai murassaası... Çent sene akdemi, Habeşistan imparatoruna, geçen yıl Karadağ beyine, üç dört mah mukaddem Talyanların derya kaptanına bahş buyurulan nişanı muallâ... Lâteşbih ayçiçeği ebadında, Şimşirek taşı şulefeşanlığında; sathında, çepeçevre pırlantalar, peyklerinde perular... Göğsüne talik edip Çinimaçini boyla, seni gören, o anda safbestei ihtiram olsun, selâma dursun.

Enişte, fesi, redingotu fırlatıp hasırın üstüne kendini atmış: (Aman bana iki dilim ekmekle bir kadehcik çay; Kadıköy iskelesindeki kıraathanede, gazete mütalâa ederken, tevcihi vecihi görür görmez soluğu burada aldım), diyordu.

....

Kanarya, başımın etini yiyor, bir söylemediğini bırakmıyor:

— Dilimde tüy bitti, yine lâf anlatamadım. İster misin Abdülgaffar ağa bir daha semtimize uğramasın; ister misin arabın burnu büyüyüp artık ismimizi ağzına almasın... Kabahat sende de değil, bende. Seni hiç dinlemiyecektim, bir bahane ile bir yere savup Yoğurtçudaki köşke eşyayı taşıtıverecektim.

Ayşe hanım, memnun olacağım cihetleri de unutmuyordu. Diyordu ki:

— Taliimize bak, Sürreemini de olmuş, akşama sabaha yola çıkacak, Hicazlara kadar gidecek... Onun dönmesi altı ay sürer. Mühürdarların büyük bey, bir zamanlar Sürre eminliğiyle gitmişti de bir buçuk sene mi, iki sene mi dönmemişti. Bir de bakıyoruz ki Arabistan taraflarında bir yere bir âlâ keyif çatarız. İşte o zaman vali veya mutasarrıf olup büsbütün kalmış... Bak şimdi aklıma geldi, Mühürdarların büyük bey, Cidde mutasarrıfı olmuştu da senelerce İstanbul yüzü görmemişti. Hele vali olursa şimendifer piyangosuna konduk. Siparişi yapıp torba torba altınları gönderir, biz de Yoğurtçudaki köşke kurulup beğen beğendiğini, fingirde fingirdeyebildiğin kadar...

★

3 Haziran, Kuşdili

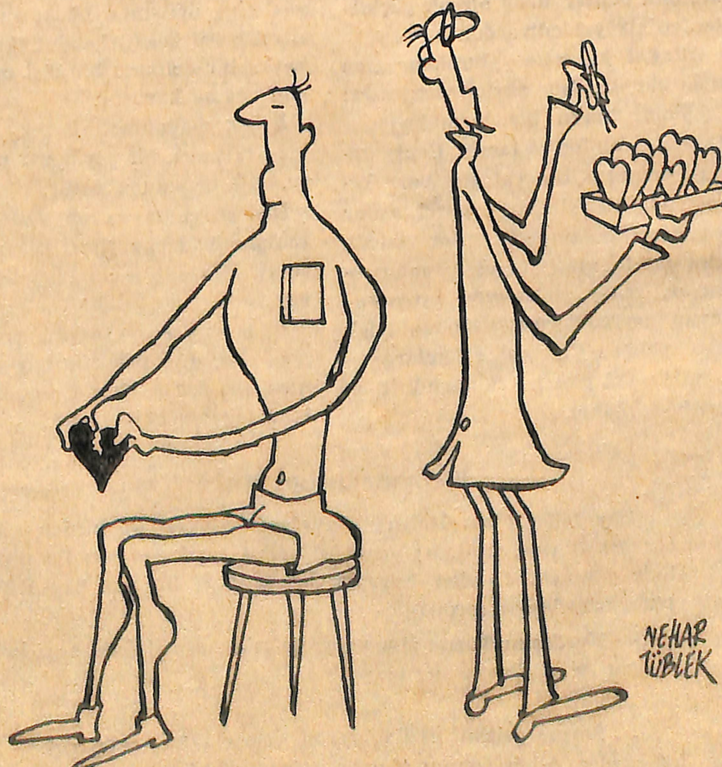
İki gündür Kuşdilindeyiz; dün değil evvelki gün taşındık.

Evden hepimiz çok memnunuz. Altı odalı, içi dışı yağlıboya, kuş kafesi gibi bir köşk.

Nezaretine, kullanışlığına da diyecek yok... Yoğurtçu köprüsünden geçip dere kenarından Kuşdiline doğru otuz, kırk adım yürüyünce, evin kapısındasın.

(Devamı var)

İnsanlara yedek kalp takılacak... (Gazeteler)



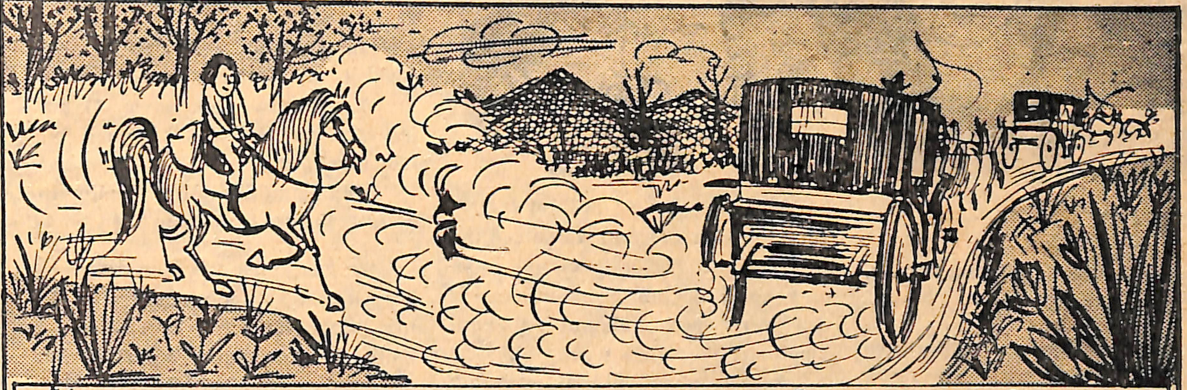
YAZISIZ!

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

24 — ALFRED, MATMAZEL MİKAELLA VE MADAM SARİNA İLE BİRLİKTE, YANLARINDA UŞAK VE HİZMETÇİLER OLDUĞU HALDE, İKİ ARABA DOLUSU BİR KAFİLE TEŞKİL EDEREK VİYANA YOLCULUĞUNA ÇIKMIŞTI...



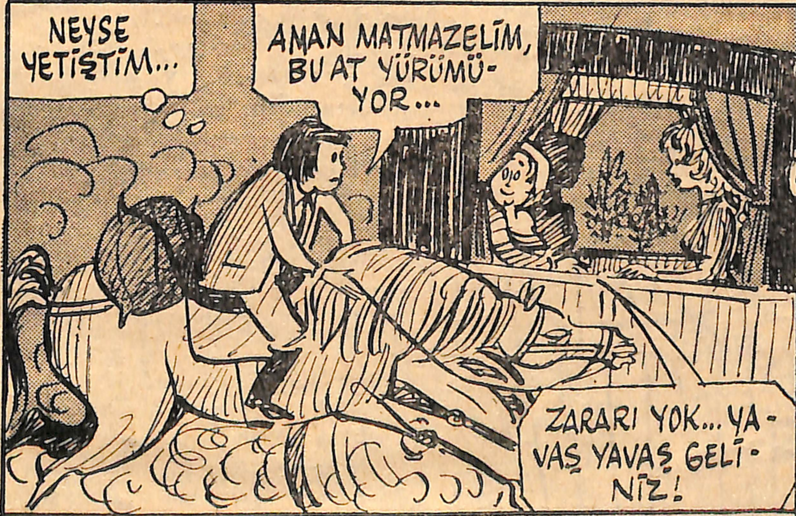


ANCAK, ARABALARDAN BİRİNCİSİNE MİKAELLA, MADAM SARİNA VE İKİ HİZMETÇİ KIZ BİNMİŞ, DİĞERİNE DE UŞAK VE AŞÇILAR YERLEŞMİŞ OLDUĞUNDAN ALFRED'İN SEYAHATE ATLA KATILMASI GEREKMİŞTİ... ALFRED, İLKİN DUYDUĞU SEVİNCİ, ATIN SIRTINDA DEVAM ETTİREMEDİ!

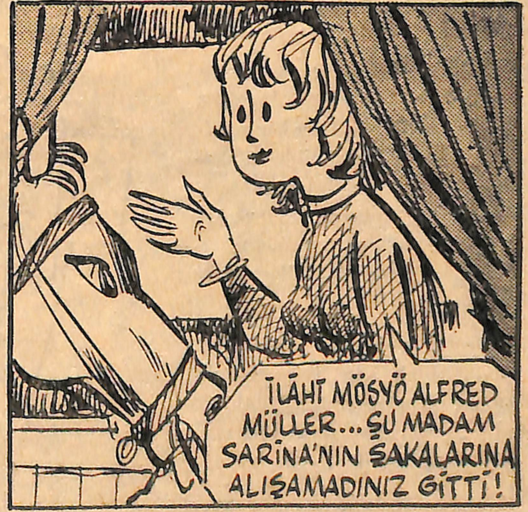








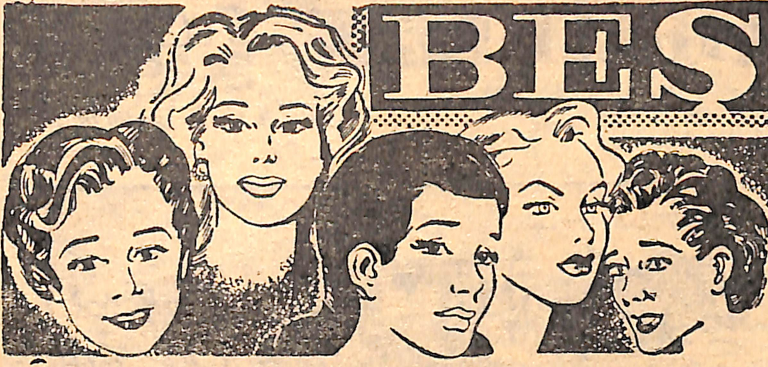












— 47 —

Mike kahkahalala gülerek, «Aman, yavaş,» dedi.

Caroline, «Hediyeleri de unutmayalım,» diye devam etti. «Biri ona oyuncak çocuk biberonu verir. Bir diğeri ise Seks hakkında bir kitap hediye etmenin son derecede komik olduğunu düşünür. Birer içki daha içer, iyice sarhoş olurlar. Ondan sonra hepsi kendi sevgililerinden bahsetmeğe başlarlar. Nihayet saat üçte yalpalaya yalpalaya büroya dönerler. O zaman içlerinden biri lokantaya verilen parayı taksim eder. Santimine kadar... İşin fenası Mary Agnes evlendikten sonra da çalışmağa devam edecek. Yakında da hamile kalacak tabiî, o zaman bütün bunlar yeniden başlayacak...»

Mike alay etti. «Sen de amma da müstehzisin.»

«— Müstehzi değil sadece realistim. Düğün ve bebek partileri için verdiğim parayı hesap edip, evlendiğim takdirde —eğer böyle bir şey olursa— bunu santimine kadar geri alacağım.»

Mike güldü. «Bu sana ve bana saçma gelebilir. Ama o kızcağız da herkesin kendisiyle kısa bir müddet için bile olsa bu şekilde alâkalanmasını ister. Sen bunu anlıyamazsın. Biliyor musun, Mary Agnes, kızlar kendisine parti vermediler, ziyaret çekmediler diye belki de üzülecek.»

«— Bizim hesabî Mary Agnes mi? Para biriktirmek için iki sene nişanlı kalan Mary Agnes? Bilâkis... Kendisine hediyenin parası verileceği için sevinecektir.»

Mike düşünceli düşünceli, «İki senedenberi nişanlılardı?» diye mırıldandı. «Bu kadar zaman beklediğin bir şeyi nihayet ele geçirirken, muhakkak ki bir ziyafet çekilmesini de istersin. Sen bu hâdiseyi bekler, kimseye de bahsetmezsin. Herkes de bunu unutur. Fakat sen hayal kurarsın ve nihayet bu senin için dünyanın en mühim şeyi olur.»

Bir an Caroline'e baktı. Genç kız irkildi. Mike ilk defa hislerini saklamıyordu.

Bir an hislerini saklamadan, saklayamadan Caroline'e baktı. Genç kız hayret ve ıstırapla irkildi. Bu sözleriyle Mary Agnes'den başka birini, başka şeyleri kasdetmişti Mike. Mike'ın şahsî ve mühim bir şeyi anlatmağa çalıştığı zaman, kafasının içinden neler geçtiğini anlamak kolay değildi. Sana ufacık bir ucu verir, geri kalanını da kendi kendine anlamanı isterdi.

Caroline önüne bakarak, «İnsanın istediğini elde etmesi kâfi gelir sanırım,» dedi.

«— Bizim için öyle. Fakat bizim hayalimiz geniş de ondan. Fakat Mary Agnes'in vaziyeti bambaşka...» Cebinden cüzdanını çıkararak paralarını saydı. Sonra, «Dinle,» dedi. «Yarın ona işten sonra seninle bir kokakola içmesini teklif et... Diğer kızlara da haber ver. Ben içki satın alır, bardak filân da kiralarım. Mary Agnes için küçük bir parti veririz. Fakat ona bugünden söyle ki ben de bileyim. Bütün o viskiyi tek başıma içmek istemem. Hoş bunu kolaylıkla da yaparım ya.»

«— Mike! Tanıdığım insanların en yufka yüreklisisin sen!»

Mike omuzunu silkti. «Ben Mary Agnes'i severim. Ha, ona nişanlısını dâvet etmesini de söyle. O kızlar arasında tek erkek olmak hiç işime gelmez.

Caroline güldü. «Mr. Shalimar'ı neden dâvet etmiyorsun?»

Mike da ona tebessüm etti. Eğer yüzündeki ifadeye tebessüm demek doğruysa tabiî. Zira Shalimar hâdisesi olur olmaz bunu herkes duymuş ve artık bu hikâye de büro efsaneleri arasına karışmıştı. Mike, «Ne?» dedi. «Ya Shalimar Mary Agnes'in bacaklarına bakmağa kalkarsa ne olacak? O zaman ne yaparız?»

Caroline muhabbetle adamın yüzüne baktı. Mike onun arkadaşıydı. Akıllı, komik, üzüntülü bir insandı. Caroline'in onu sevdiği kadar, o da genç kızı seviyordu. Caroline ona artık sevgilisi değil de, eski sevgilisi nazariyle bakmaktaydı. Sanki olanlar çoktan, başka iki kişinin arasında geçmişti. Genç kız o akşam üzerini bazan suçlu suçlu hatırlar, fakat Mike'i görünce bu histen de kurtulurdu. «Seni çok seviyorum Mike,» dedi.

Adama karşı duyduğu dostça hissi sesinden anlamak kabildi. Bu yüzden Mike da bu sözleri başka şekilde tefsir etmedi. Gülümsiyerek, «Ben de,» diye cevap verdi. «Daima da seveceğim.»

Böylece sonunda Mary Agnes hem hediyesini aldı, hem de kendisi için bir parti verilmiş oldu. Nişanlısı partinin sonuna doğru mahçup bir tavırla geldi. Sırtında ucuz bir twid palto vardı. Kendisini açıkça tetkik eden bir sürü kadının arasında ne yapacağını şaşırarak, kendinden emin bir tavır takınmağa çalıştı. Yüzünde beliren, «Bakın kızlar, ben dünyanın en büyük âşıkıyım,» diyen iddialı tebessümle, Mary Agnes'i gözleriyle takip edişi hiç de birbirine uymuyordu. Maamafih ailenin hâkimi Mary Agnes'in değil de onun olacağı da belliydi. Genç kız nişanlısının yanındayken, bürodaki haline hiç de uymayan kadınca tavırlar takınıyordu.

Caroline lâf olsun diye gülümsiyerek, «Mary Agnes herhalde size büro dedikodusunu anlatıyordur,» dedi.

Mary Agnes'le nişanlısı, arka sırada fısıldaşırken öğretmen tarafından yakalanan iki çocuk gibi mahçup mahçup birbirlerine baktıktan sonra tebessüm ettiler.

Bill, «Öyle,» diye cevap verdi. «Kafamı şişirip durur.»

Mike, Bill'i bir köşeye çekerek ona viski ikram etti. Kısa bir mahcubiyetten sonra genç adam birdenbire rahatlayıvermişti. Artık neşeli neşeli konuşuyordu. Mary Agnes Caroline'e döndü. «Ne şirin değil mi?»

Bill'in siyah saçları bir hayli uzun, yüzü de tombulcaydı. Maamafih Caroline, «Evet,» dedi. «Çok şirin.»

Mary Agnes pek memnun olmuştu. «Pek güzel bir parti bu. Mr. Rice çok nâzik. Bu partiyi vermesi ne incelik. O zaten bazan beni şaşırtacak şeyler yapar. Yani... Meselâ bu partiyi vermek mecburiyetinde değildi. Beni tanımıyor bile.»

Caroline, «Seni çok takdir ediyor,» diye cevap verdi.

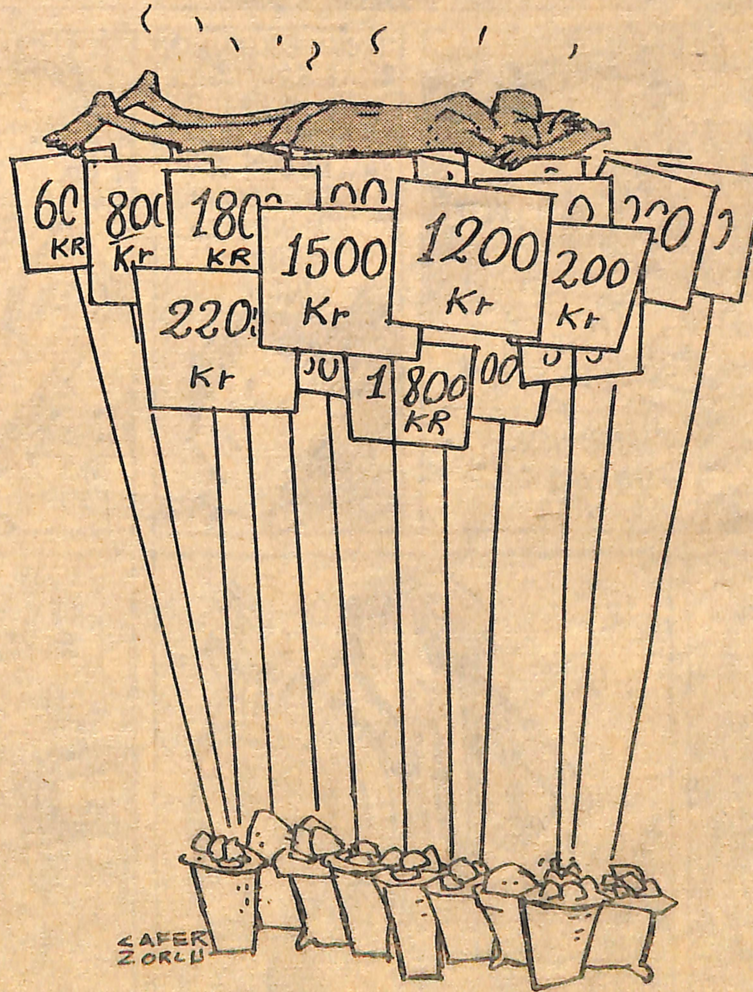
«— Ben de onu çok severim. Haline de çok acıyorum. Bana bu nezaketi gösterdikten sonra kendisine daha da fazla acımağa başladım.»

Caroline güldü. «Şerefine verilen partide de ağlamağa kalkma.»

Mary Agnes, küçük, pençe gibi eliyle kızarmış patates aldı. «Hiç ağlar mıyım.» Patatesin ucundan ısırdı. «Düğüne geleceksin değil mi? Dâvetiyeni gönderdim bile.»

«— Tabiî geleceğim.»

(Devamı var)



Yanma!

KOMİSER OSMAN



TURHAN SELÇUK

SUÇLU KİM?

9

OSMAN MEÇHUL ZORBALARIN ARKADAN İNDİRDİKLERİ İKİ ODUN DARBESİYLE YERE YIKILMIŞTI









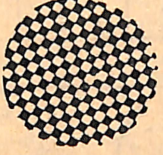


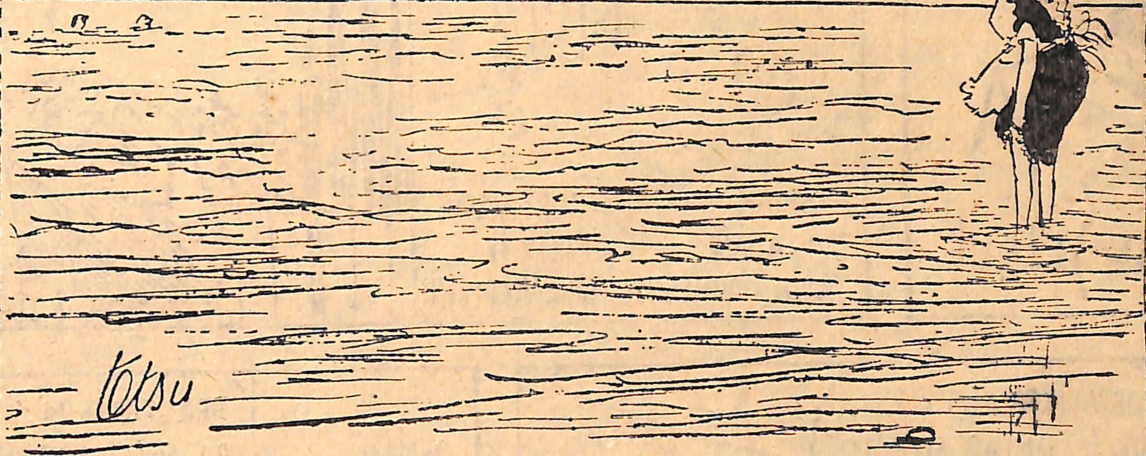




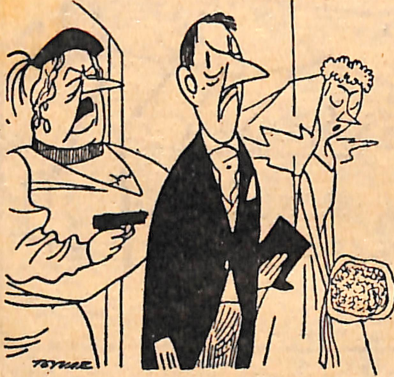


Dünya Karikatürleri

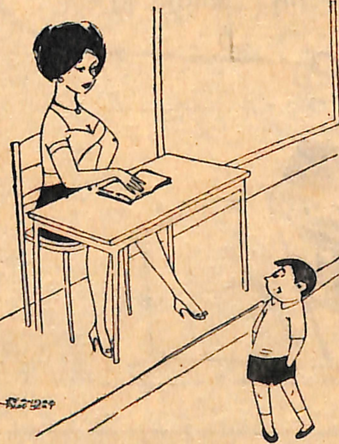




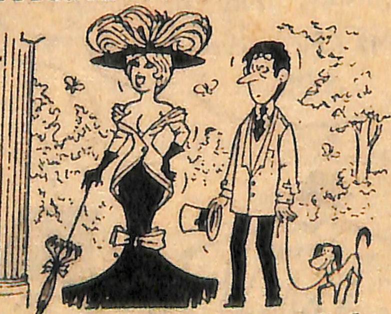
—MADAAAM... YEMEK HAZIR!



KAYNANA- BİRAZ GÜLÜM-
SE DİYORUM!..



—NE BAKIYORSUN, CEVAP
VERSENE ?..
—DÜŞÜNÜYORUM!



—BEN DE HAYVANLARI SEVE-
RİM... HELE VİZONLARA,
ASTRAGANLARA BAYILIRIM!



—AMAN, GERİ VİTES NEREDE?



AK. 132

PİYALE olduğu
tadından belli !..





10/2

PİYALE
MAKARNASI

İlâncılık - 5445 - 133

GRAFIKA



Ekmek üzerine
sürülmüş Sana'ya..

nefis ve leziz tadına ne kadar bayılıyor !

Çocuklarınıza bol SANA sürülmüş ekmek veriniz SANA demek tazelik, sâfîlık demektir

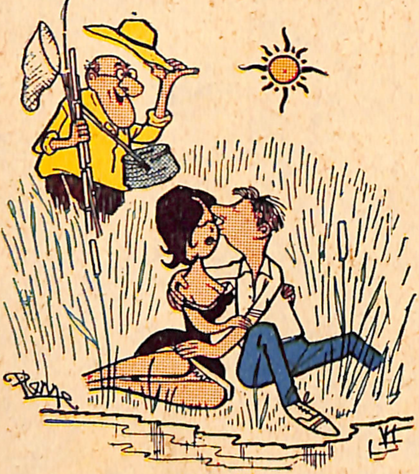
SANA'da çocuklarınızın gelişmesi için elzem olan vitaminler de vardır



Sana giren eve doktor girmez !

İlâncılık - 5243 - 134

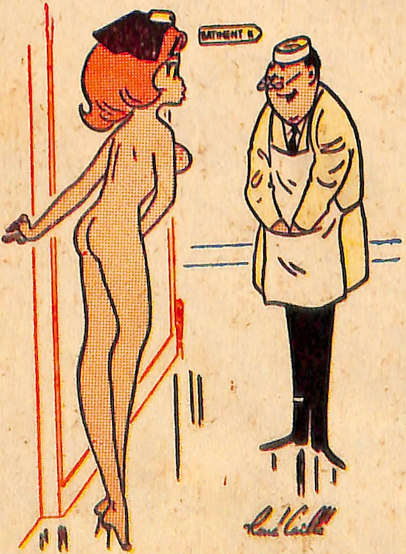
Akbaba



–AFEDERSİNİZ AMA, BURASI BENİM AVLANMA YERİM!



GELİN – KOCACIĞIM, SANA BİR İTİRAFTA BULUNACAĞIM: BU ÇOCUK BENİM KARDEŞİM DEĞİL!



–DOKTOR, İKİ AYDIR TEDAVİ ETTİĞİNİZ KLEPTOMAN BU GECE DE BENİ SOYDU!



YAZISIZ